

הפנתה

לחיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקה
סתימאה דעתיקה
לאתגליא לעתיקה לבא
י"ז בעז"ה ע"י "מכון אור האורות"
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

האורה

B48148@gmail.com

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

עם 'לקוטי-תפלות' על הפרשה

- לעשות מהתורה: 'תפלות' - ולהעלות שעשועים כאלו להשם-יתברך שלא עלו לפניו מימות עולם -

גליון 119

פרשת חקת תשב"א

פרשת חקת

"זאת חקת התורה וגו'. ויקחו אליה פרה אדמה תמימה, אשר אין בה מום, אשר לא עלה עליה על. ושחט אתה לפניו. והזה וכו' שבע פעמים. ושרף את הפרה לעיניו. ולקח הפהן עץ ארז ואזוב ושני תולעת, והשליך אל תוך שרפת הפרה. ואסף איש טהור את אפר הפרה. וביום השביעי יטהר. ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת. והזה וכו' וביום השביעי" (במדבר יט, ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י)

"לפי שהשטן ואמות-העולם מוזנין את ישראל לומר מה מצוה הזאת ומה טעם יש בה, לפיכך כתב בה: 'חקת' - 'גזרה' היא מלפני, ואין לה רשות להרהר אחריה" (רש"י)

"דבר אל בני ישראל ויקחו אליה פרה". האי 'פרה' - לדכיותא קא אתיין, לדכאה למסאבי. 'פרה' - דקבילת מן 'שמאלא'. ומאן הוא ל'שמאלא', 'שור', כמה דאת אמר (יחזקאל א. י): 'ופני שור מהשמאל'. - 'אדומה' - סומקא בןודא. דכתיב (שיר-השירים ב. ג): 'כשושנה בין החוחים'. 'אדומה' - גזרת דינא. 'תמימה' - מאי 'תמימה' - כמה דתנינן (בבא-קמא): 'שור תם ושור מועד'. 'שור תם' - דינא רפיין. 'שור מועד' - דינא קשיא. אוף הכא: 'תמימה' - דינא רפיין, גבורה תנאה, דא היא 'תמימה'. 'גבורה עלאה' - דא היא דינא קשיא, והיא יד החזקה תקיפא. - 'אשר לא עלה עליה עול'. "על" כתיב - כמה דאת אמר (שמואל-ב. ג. א) 'ונאם

הגבר הוקם על". מאי טעמא. בגין דהיא "שלומי אמוני ישראל" (שמואל-ב. כ. יט), וכו'. - כל מלה דהאי "פרה", היא ב"שבע", ז' בפויסם וכו', והא אתמר, מאי טעמא. בגין דהיא 'שבע שני שמטה', ו'בת-שבע' אתקרי - ועל דא כל עובדוי ב"שבע". (זהר חקת קפ:)
"אשר אין בה מום" (שם) - כמה דאת אמר (שיר-השירים ד. ז):
'בלך יפה רעייתי ומום אין בה' (זהר חקת קפ:)

א. ח"א נה, ד-ה-ו - על-ידי 'חזוק הראיה' של הצדיק - שרואה 'צדקת השם' - שהקדוש-ברוך-הוא מחליש 'כח הדין', ומסלקו מהרשע לטובת הצדיק - על-ידי-זוה נתחזק אמונתו, ויכול להתפלל - כי לבו נתפשט מעקמימותו שהיה לו מקדם, ונתישר, בבחינת (תהלים לו, יא): "וצדקתך לישרי לב".

כי מתחלה נעקם לבו מלהאמין בשלמות בהשם-יתברך - כי היה נדמה לו: שעוה חסוד-שלום הקדוש-ברוך-הוא את ה'דין'.

אבל עכשו שרואה 'צדקות השם' - נתישר לבו בשלמות אמונה' - ואז מחזק את-עצמו, ומתפלל על צרכיו. כי עקר ה'תפלה' היא על-ידי 'אמונה' - שמאמין שהכל ברשות הקדוש-ברוך-הוא, אפלו לשנות הטבע, ו"אין הקדוש-ברוך-הוא

מִקְפַּח שֹׁכֵר כָּל בְּרִיָּה" (פְּסָחִים קיח. בְּבֹא-קָמָא לַח: וְעוֹד) -
 "כִּי צַדִּיק ה'" (תְּהִלִּים יא, ז).

וְזָהוּ בְּחִינַת (בַּמְדָּבָר יט, ב): **"פָּרָה אֲדוּמָה"** - כְּמֵאמֹר
 הַזֶּהר (חֲקַת קפ: - מוּבָא לְעִיל כָּל לְשׁוֹן הַזֶּהר): **"פָּרָה
 דְּקַבִּילַת מְשׁוֹר"**.

"פָּרָה" - זֶה בְּחִינַת **'תַּפְּלָה'**, בְּחִינַת (הוֹשַׁע יד, ג):
"וַיִּנְשַׁלְמָה פָּרִים שְׂפָתֵינוּ".

"דְּקַבִּילַת מְשׁוֹר" - בְּחִינַת **'הַסְתַּכְלוּת'**, לְשׁוֹן
 (בַּמְדָּבָר כד, יז): **"אֲשׁוּרְנוּ וְלֹא קָרוֹב"**.

וְזָהוּ (שָׁם יט, ב): **"אֲדָמָה תְּמִימָה"**. **"אֲדָמָה - דָּא
 גִּזְרַת דִּינָא. תְּמִימָה - דָּא שׁוֹר תָּב, דִּינָא רַפִּיא"**
 (זֶהר שָׁם).

הֵינּוּ: שְׂרׁוּאָה שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַחְלִישׁ כַּח
 הַדִּין וּמְסַלְקוּ מֵהַרְשָׁע לְטוֹבַת הַצַּדִּיק, בְּבְחִינַת
 (דְּבָרִים לב, מא): **"וְתֹאחֲזוּ בְּמִשְׁפַּט יָדַי"**.

"אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עַל" (בַּמְדָּבָר שָׁם) - **"דָּא
 שְׁלוּמֵי אַמּוּנֵי יִשְׂרָאֵל"** (זֶהר שָׁם, עַל-פִּי שְׂמוּאֵל-ב, כ,
 ט) - זֶהוּ בְּחִינַת **'חֲזוּק־אַמּוּנָה'**, בְּחִינַת **'תַּפְּלָה'**,
 שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יַדֵּי **'חֲזוּק־הַרְאִיָּה'** כַּנִּל - בְּחִינַת:
"וַצַּדִּיקֶךָ לְיִשְׂרָאֵל לֵב, כַּנִּל".

וְזָהוּ בְּחִינַת **"עֶפֶר וְאֶפֶר" הַנֶּאֱמָר בַּפָּרָה'** (בַּמְדָּבָר
 יט, ט-יז) - **כִּי הַתַּפְּלָה צְרִיכָה לְבְחִינַת 'עֶפֶר וְאֶפֶר'**.

"אֶפֶר שֶׁבַתַּפְּלָה" הוּא - שֶׁבַשְׁעַת-הַתַּפְּלָה צָרִיךְ
 לְהַכְנִיעַ **'הָרַע שֶׁבַפְּרָט'**, וְהָרַע שֶׁבַפְּלָל, תַּחַת
 הַטּוֹב.

"הָרַע שֶׁבַפְּלָל" - בְּבְחִינַת (מְלָאכִי ג, כא): **"וְעִסּוֹתֵם
 רִשְׁעִים כִּי יִהְיוּ אֶפֶר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם"** - הֵינּוּ:
 הַתַּפְּלוּת שֶׁל פּוֹשְׁעֵי-יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּתְפַּלֵּל עִמָּהֶם, יִבְטַל
 הָרַע שְׁלֵהֶם, וְיַעֲשֶׂה מֵהָרַע כֶּסֶף לְקַדְשָׁה.

"הָרַע שֶׁבַפְּרָט" - שֶׁמְבַטֵּל גּוֹפוֹ וְחֲמָרוֹ הַמְּגַשֵּׁם
 בְּשַׁעַת הַתַּפְּלָה.

"וְעֶפֶר שֶׁבַתַּפְּלָה" - שֶׁיִּקְשֶׁר עֲצָמוֹ עִם הַשׁוֹכְנֵי
עֶפֶר', וְיַעֲזֹרר אוֹתָם בְּתַפְּלוּתוֹ, שֶׁיִּתְפַּלְלוּ עִמּוֹ,
 בְּבְחִינַת (ישַׁעְיָה כו, יט): **"הַקִּיצוּ וְרַנְנוּ שׁוֹכְנֵי-עֶפֶר"**.
 וְזָהוּ שֶׁאֵמֹר אַבְרָהָם בְּתַפְּלוּתוֹ (בְּרֵאשִׁית יח, כז): **"הִנֵּה
 נָא הוֹאֲלֹתִי לְדַבֵּר אֵל ה', וְאֲנֹכִי עֶפֶר וְאֶפֶר"**.

וְלַעֲזֹרר **'שׁוֹכְנֵי-עֶפֶר'** - זֶה יֵשׁ **'בַּפְּרָט וּבַכְּלָל'**.

'בַּפְּרָט': הֵינּוּ: **'חֲלָקֵי נַפְשֵׁי-רוּח־נִשְׁמָה שְׁלוֹ'** שְׂבֹאוּ
 כְּבָר בְּגִלְגּוּל וְנִתְקַן.

וּבַכְּלָל: הֵינּוּ: **'נַפְשֵׁי-רוּח־נִשְׁמָה שֶׁל שׁוֹכְנֵי-עֶפֶר
 אַחֲרֵים'** - לַעֲזֹרר אוֹתָם שֶׁיִּתְפַּלְלוּ עִמּוֹ.

וְזָהוּ בְּחִינַת **"שִׁבְעָה שִׁבְעָה" הַנֶּאֱמָר בַּפָּרָה'**
 (בַּמְדָּבָר יט, ד-יב-יט), **שֶׁכָּל עֲנִינָה 'שִׁבְעָה', כַּמּוּבָא
 (זֶהר שָׁם; זֶהר אַחֲרֵי עוֹ: - בַּמְדָּבָר-רַבָּה יט, ב): "שִׁבְעָה
 כְּבוֹסִין, שִׁבְעָה כְּהָנִים וְכוּ"** (שִׁבְעָה פְּעָמִים שִׁבְעָה -
 שִׁבְעַת פְּרוֹת, שִׁבְעַת שְׂרָפוֹת, שִׁבְעַת הַזְּאוֹת, שִׁבְעָה כְּבוֹסִין, שִׁבְעָה
 טְמָאִים, שִׁבְעָה טְהוּרִים, שִׁבְעָה כְּהָנִים) - זֶהוּ בְּחִינַת
'תַּפְּלָה', בְּחִינַת (תְּהִלִּים קיט, קסד): **"שִׁבְעַת בְּיוֹם
 הַלְּלִיתִיךָ"**.

"עֵץ אֲרָז וְאֵזוֹב וְשָׁנִי תוֹלְעַת" הַנֶּאֱמָר בַּפָּרָה'
 (בַּמְדָּבָר יט, ו) - הֵם בְּחִינַת הַשְּׁלֹש־הַדְּבָרִים, **'שְׁלֹש־
 קוֹלוֹת'**, שֶׁצָּרִיךְ לְתַקֵּן בְּתַפְּלוּתוֹ.

(א) **"אֲרָז"** - זֶה בְּחִינַת (קֹהֶלֶת ה, ב): **"קוֹל כְּסִיל בְּרַב
 דְּבָרִים"**, לְהַעֲלוֹת אֶת הַנוֹפְלִים בְּאַמּוּנוֹת-כְּזָבִיּוֹת,
 בְּחִינַת **"דְּרָכֵי הָאֱמֹרִי"** (שִׁבְתָּ פ"ו מ"י; שִׁבְתָּ סז: תּוֹסַפְתָּא
 שִׁבְתָּ פ"ח), שֶׁנֶּאֱמָר בְּאַמּוּרֵי (עֲמוּס ב, ט): **"כְּגִבְהַ
 אֲרָזִים גְּבָהוּ"**, וְהַגְּבוּהֵי-קוּמָה' הֵם **'כְּסִילִים'** עַל-
 פִּירֹזֵב.

(ב) **"אֵזוֹב"** - זֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת לב, יח): **"קוֹל עֲנוֹת
 אֲנֹכִי שָׁמַע"**, שֶׁעַל-יַדֵּי **'כּוֹנֵן-הַלֵּב'** בְּתַפְּלָה - מִתְקַן
 אֶת אֵלוֹ **'שִׁשְׁכֶלֶם יוֹתֵר מִמַּעֲשֵׂיהֶם'**, בְּחִינַת **'קִטְנֵי-
 קוּמָה'**, בְּחִינַת **'אֵזוֹב'**.

(ג) **"וְשָׁנִי תוֹלְעַת"** - זֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים מד, יז): **"מִקּוֹל
 מְחַרְרָף וּמְגַדְרָף"**, בְּחִינַת (תְּהִלִּים כב, ז): **"וְאֲנֹכִי
 'תוֹלְעַת' וְלֹא אִישׁ, חֲרַפְתָּ אָדָם וּבְזוֹי עֵם"** -
 שֶׁצָּרִיךְ לְחַפְּדָּה כָּל הַבְּזוּיוֹת לְכַבּוֹד, וּלְבַטֵּל אֶת-
 עֲצָמוֹ מִכָּל וְכָל כְּשַׁעוּמֹד בְּהִיכַל הַמְּלָךְ.

וְזָהוּ **"שְׁחִיטָה שְׂרָפָה אֲסִיפָה" הַנֶּאֱמָר בַּפָּרָה'**
 (בַּמְדָּבָר יט, ג-ה-ט).

(א) **"שְׁחִיטָה"** - זֶה בְּחִינַת **'בְּטוּל אַמּוּנוֹת-כְּסִילִים'**,
 בְּחִינַת (הוֹשַׁע ה, ב): **"וְיִשְׁחָטָה שְׁטִים הָעַמִּיקוּ"**.

(ב) **"שְׂרָפָה"** - זֶה בְּחִינַת **'חֲזוּק־הַלֵּב'**, בְּחִינַת (תְּהִלִּים
 לט, ד): **"חֵם לִבִּי בְּקִרְבִּי"**.

(ג) **"אֲסִיפָה"** - זֶה בְּחִינַת **'בְּטוּל הַבְּזוּיוֹת שֶׁל
 הַשׁוֹנְאִים'**, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ל, כג): **"אֲסַף אֱלֻקִּים אֶת
 חֲרַפְתִּי"**.

ב. ח"ב עד - "אחר פורים קורין פרשת פרה", שהוא 'הכנה לפסח' - **"פדי שיהיו נזהרין לטהר מטמאת מת, שיהיו טהורין לעשות הפסח"** (מגלה כט:).

ובתחלה הוא בחינת 'פור', כי **"פורים על שם הפור"** (אסתר ט, כו), ו**אחר-כך נעשה 'פרה'** (עין פרי-עצ-חיים, פורים פ"ו; עצ-חיים שער ט פ"ז).

ג. לקוטי-הלכות השנמת-הבקר א, יב (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רפב) - **"פרשת פרה, הוא בחינת 'תשובה',** בחינת (במדבר-רבה יט, ח): **"תבא אמו ותקנה על בנה"**. כי על-ידי ה'נקודות-טובות' שמוצאין - על-ידי-זה נכנע הרע, ועל-ידי-זה זוכין באמת ל'תשובה'.

וזה בחינת (זהר חקת קפ: - על במדבר יט, ב): **"פרה אדמה תמימה"**. **"אדמה" - דא דינא קשיא, 'תמימה' - דא דינא רפוא"**.

דהינו: כשהוא בבחינת 'דינא קשיא', שמתגבר הרע, בחינת 'דינא קשיא', חסו-שלום - אזי צריך לרפות הדין, על-ידי שמוצא בעצמו איזה נקדה-טובה עדין.

וזה בחינת (במדבר יט, ב): **"אשר אין בה מום, אשר לא עלה עליה על"** - כי ה'נקדה-טובה' היא בחינת: **"יונה תמה"** (על-פי שיר-השירים ה, ב - 'יונתי תמתי' - עיך-שם באות ז) שאין בה שום מום, כי היא נאה ויפה, בחינת (שם א, ה): **"שחורה אני ונאווה"**.

וזה בחינת (פיוט לפרשת-פרה): **"מטהר טמאים, ומטמא טהורים"** - כי זאת הבחינה, מה שדן את עצמו לכפי-זכות, ומוצא בעצמו 'נקודות-טובות' - זאת הבחינה מטהרת טמאים ומטמא טהורים.

פי מי שהוא במדרגה התחתונה - צריך דוקא למצא זכות בעצמו, כדי שלא יפל לגמרי חסו-ושלום, ועקר טהרתו ותשובתו על-ידי-זה דיקא.

אבל מי שהוא טהור - כשיחזיק עצמו במדרגת הטוב - בודאי נפגם על-ידי-זה, כי יפול ל'גדלות' חסו-ושלום וכמו שאמרו רז"ל (נדה ל:): "אפלו כל העולם פלו אומרים לך 'צדיק אתה!' - היה בעיניך כרשע".

על-כן אמרו: "כרשע!" - ולא רשע גמור חסו-ושלום! - כי אסור להחזיק עצמו ל'רשע גמור חסו-ושלום'.

רק אדרבא: כשנדמה לו שהוא 'רשע גמור חסו-ושלום, ואפלו אם האמת הוא כך חסו-שלום, אף-על-פי-כן צריך לחפש ולבקש למצא בעצמו 'נקדה-טובה' - לבל יהיה חסו-שלום 'רשע גמור'. ועל-ידי-זה נטהר, וזוכה לתשובה. וזה בחינת: **"מטהר טמאים, ומטמא טהורים"**, פנ"ל.

ד. לקוטי-הלכות, נפילת-אפים ז, יט - "פרשת פרה אדמה" מגלה לנו: שאי-אפשר להשיג ולהבין שום טעם במצות הבורא ותפרך שמו, ואסור להרהר בזה כלל, כמו שכתוב (במדבר יט, ב): **"זאת חקת התורה"**, וכמו שפרש רש"י שם: **"לפי שהשטן ואמות-העולם מונין את ישראל מה מצוה הזאת ומה טעם יש בה, לכך כתוב 'חקה', לומר: חקה חקקתי, גזרה גזרתי, אין לך רשות להרהר אחריה"**.

וזאת המצוה של 'פרה אדמה' - **"לא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל פלו יצא"** (ברייתא דרבי ישמעאל) - לנלות ולהורות על כל מצות התורה: שאסור להרהר אחר טעמים כלל.

ועל-כן גם שאר המצות נקראים 'חקים', כמו שכתוב (בראשית כו, ה): **"חקותי ותורתיי"**, ופרש רש"י גם שם: **"כגון אכילת חזיר ולבישת שעטנז וכו' שאמות-העולם מונין את ישראל כי אין בהם שום טעם" וכו'.**

כי באמת: 'טעמי המצות' נעלמים ונסתרים, ואי אפשר להשיגם בדעת-אנושי כלל, רק צריכין לקיים באמונה בלבד, להאמין בה' ובמשה עבדו, כמו שכל ישראל מאמינים בפשיטות, בלי דרכי החכמות והשטות שלהם שרוצים לחקר ולהבין איך דבר השם-יתברך עם משה, שאסור להעלות על הכתב, מכל שפן על הפה, דבריהם ודעותיהם הזרות והסרוחות והמטנפות המלאים קיא צואה יותר מבית-הכסא, ואין סרחון וריח רע גרוע מהם בעולם.

ועל-כן "מצות פרה אדמה" מטהרת מטמאת מת - כי 'פרשת פרה' הוא בחינת (קהלת ז, כג): "אמרת אהפמה והיא רחוקה מפני", כי היא **"מטהרת טמאים ומטמאת טהורים"** - שזה בודאי אי-אפשר להשיג ולהבין בשום דעת אנושי כלל. והיא דיקא מטהרת מטמאת מת, שעקר הטמאה היא בחינת

חֲקִירַת הַמַּחְקָרִים וְהַכּוֹפְרִים שֶׁהֵם 'סְטְרֵא־דְמוֹתָא',
כִּי הֵם עֹקֵר 'זְהַמְת־הַנְּחָשׁ'.

וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי 'מִצּוֹת פָּרָה', שֶׁהִיא בַּחֲנִינָה "חֲקַת
הַתּוֹרָה", שְׁמַנְלִית לָנוּ שֶׁהַתּוֹרָה הִיא בַּחֲנִינָה 'חֲקָה',
בַּחֲנִינָה: "אֲמַרְתִּי אַחֲבָמָה וְהִיא רְחוּקָה", בַּחֲנִינָה:
"חֲקָה חֲקַקְתִּי, גִּזְרָה גִזְרְתִּי, אֵין לָךְ רִשּׁוֹת לְהַרְהֵר
אֲחֵרִיחָ" (בַּמְדַּבְּרֵיבָּה יט, א; יִלְקוּט קַהֲלַת יב, י; וְעוֹד) - עַל־
יְדֵי־זֶה נִטְהַרִין מ'טְמֵאָת מֵת' - כִּי עַל־יְדֵי־זֶה נִתְבַּטַּל
'סְטְרֵא־דְמוֹתָא' - עַל־יְדֵי שְׁמֵאֲמִינִים בַּהֲשֵׁם־יִתְבַּרַךְ
וּבְמִצּוֹתָיו, וְאֵין חוֹקְרִין אַחֵר שׁוֹם טַעַם כֹּלְל, רַק
מְקִימִין אוֹתָם בְּדֶרֶךְ חֲקָה לְבַד, שֶׁזֶה עֹקֵר הָאֲמוּנָה.

וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי 'מִצּוֹת פָּרָה' דִּיקָא - שְׂאֲנוּ מְקִימִין
מִצּוֹתָיו אַף עַל־פִּי שֵׁישׁ בָּהּ שְׁנֵי הַפְּכִים, שֶׁהִיא
"מְטַהֶרֶת טְמֵאִים וּמְטַמֵּאת טְהוֹרִים", שֶׁזֶה אִי־
אֲפָשֶׁר לְהַבִּין בְּוֹדָאֵי - וְאִף־עַל־פִּי־כֵן אֲנוּ מְקִימִין
אוֹתָהּ בְּאֲמוּנָה לְבַד - עַל־יְדֵי־זֶה אֲנוּ מְמַשִּׁיכִין
עָלֵינוּ 'אֲמוּנָה', לְקַיֵּם כָּל מִצּוֹתָיו וְחֻקּוֹתָיו כְּלִי
שׁוֹם טַעַם כֹּלְל. וְעַל־יְדֵי־זֶה נִטְהַרִין מ'טְמֵאָת מֵת',
שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה הַחֲקִירוֹת וְהַכְּפִירוֹת הַנ"ל.

"זאת התורה אדם פי ימות באהל" (בַּמְדַּבְּרֵי יט, יד)

ה. ח"א יג, ה - יש ארבע היות ב'תורה' וכו'.
ו'אדם שבתורה', זֶה בַּחֲנִינָה (בַּמְדַּבְּרֵי יט, יד): "זאת
הַתּוֹרָה אָדָם". וַיֵּשׁ בָּהּ 'קָלוֹת וְחַמּוּרוֹת', שֶׁהֵם
בַּחֲנִינָה (הַקְּדָמֶת־הַזֶּהָר יג): "מִסְכְּנֵי וְעֵתִירֵי".

[זֶה־לְשׁוֹן הַזֶּהָר שֵׁם: "נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ" (בְּרֵאשִׁית א
כו). "נַעֲשֶׂה אָדָם" - מְשׁוֹתְפָא כֹּלְל דְּכַר וְנוֹקְבָא. "בְּצַלְמֵנוּ" -
עֵתִירֵי. "כְּדְמוּתֵנוּ" - מִסְכְּנֵי].

וּבַהוֹסְפוֹת מִכְּתַב־יְד רַבְּנוּ ז"ל (הַשֵּׁנִי לְהַתּוֹרָה הַזֶּה -
נִדְפַס בְּסוּף הַסֵּפֶר): ו'אָדָם', זֶה בַּחֲנִינָה: "זאת התורה
אָדָם", כִּי בָּהּ 'קָלוֹת וְחַמּוּרוֹת', וַיֵּשׁ בָּהּ 'קוּמָה
שְׁלֵמָה', רַמ"ח אַבְרָם וּשְׁס"ה גִּידִים (זֶהָר וַיִּשְׁלַח קַע:
תַּקּוּנֵי־הַזֶּהָר ג).

ו. ח"א לז, ג - ה'גוף' לַגְּבִי ה'נֶפֶשׁ' - הוּא בַּחֲנִינָה
'חֲמַר', 'בְּהֶמָה', 'סְכָלוֹת', 'חֲשָׁד', 'מִיתָה',
ו'שְׂכָחָה', בַּחֲנִינָה 'חֲכָמוֹת־חִיצוֹנִיּוֹת' - כִּנְגַד
'חֲכָמוֹת־הַתּוֹרָה', שֶׁהֵם בַּחֲנִינָה 'אָדָם' - בַּחֲנִינָה
'צוּרָה', 'אוֹר', 'חֲכָמָה', 'זְכָרוֹן', ו'חַיִּים'.

וְצָרִיךְ כָּל אָדָם לְהַכְנִיעַ ה'חֲמַר', הֵינּוּ בַּחֲנִינָה
'מִיתָה', בַּחֲנִינָה 'סְכָלוֹת שֶׁל הַגּוּף' שֶׁל ה'אַרְבַּע־

יְסוּדוֹת' וְכו', שֶׁהֵם ה'תְּאוּוֹת' - דְּהֵינּוּ: לְהַפְרִישׁ
עֲצָמוּ מִכָּל ה'תְּאוּוֹת'.

וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי ה'תְּעַנִּית' - שְׁעַל־יְדֵי ה'תְּעַנִּית',
מְחַלְשִׁין ה'אַרְבַּע־יְסוּדוֹת', וְנִתְבַּטַּל ה'חֲמַר',
'סְכָלוֹת', 'חֲשָׁד', 'שְׂכָחָה', 'בְּהֶמָה', וְנִתְגַּבֵּר
וְנִתְעַלָּה בַּחֲנִינָה ה'שְׂכָל', וְהַצּוּרָה, ה'אוֹר',
וְה'זְכָרוֹן', 'אָדָם' וכו'.

וְהוּא בַּחֲנִינָה 'אָדָם', כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (בַּמְדַּבְּרֵי יט, יד): "זאת
הַתּוֹרָה אָדָם".

וְזֶה אוֹתִיוֹת "אָדָם":

מ"ם סְתוּמָה - הוּא בַּחֲנִינָה 'תְּעַנִּית', בַּחֲנִינָה 'עוֹלָם־
הַבָּא' וכו'.

ו'דָלְת' - הוּא רִמּוֹז ל'אַרְבַּע־יְסוּדֵי' שְׁנֹשְׁפָלִים עַל־
יְדֵי ה'תְּעַנִּית'.

וְנִתְעַלָּה ה'שְׂכָל' הַרְמוֹז ב'אֵל־ה', כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (אִיּוֹב
לג, לג): "וְאֵאלֶפֶךָ חֲכָמָה".

ז. ח"א צב - עַל־יְדֵי ש'אָדָם' שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה
'תּוֹרָה', כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (בַּמְדַּבְּרֵי יט, יד): "זאת התורה
אָדָם", נַע וְנָד אֲפִילוֹ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ - יְכוֹל לְהַמְתִּיק
הַדֵּינִים וּלְהַחֲיוֹת מֵתִים.

ח. ח"א קא - צָרִיךְ הָאָדָם לְהַתִּיגַע בַּתּוֹרָה
וּלְהַמִּית עֲצָמוֹ עָלֶיהָ, כְּמוֹ שְׂאֲמְרוּ חַז"ל (בְּרֵכוֹת סג)
עַל פְּסוּק (בַּמְדַּבְּרֵי יט, יד): "זאת התורה אָדָם כִּי
יָמוּת בְּאֵהֶל", "אֵין הַתּוֹרָה מִתְקַיְמָת, אֲלָא בְּמֵי
שְׂמִמִּית עֲצָמוֹ עָלֶיהָ", דְּהֵינּוּ 'עֲצָמוֹתָיו',
הַמְדוּת וְהַתְּאוּוֹת־רַעוֹת הַחֻקּוּקִים עַל 'עֲצָמוֹתָיו'.

וְעַל־יְדֵי שְׂמִתְגַּע בַּתּוֹרָה עַד שְׂיִזְכָּה לְהַבִּין אוֹתָהּ -
עַל־יְדֵי־זֶה יוֹצֵא מ'אֲנַפִּינ־הַשּׁוֹכֵן' ל'אֲנַפִּינ־
נְהִירִין', וְנִתְבַּטַּל מִמֶּנּוּ הַשְּׁעֵבּוּד שֶׁל הַמְדוּת
וְהַתְּאוּוֹת־רַעוֹת שֶׁל הַע' עַבּוּרִים, שֶׁהֵם ה'אֲנַפִּינ־
הַשּׁוֹכֵן'.

וְאֵז נִקְרָא: 'אָדָם', בַּחֲנִינָה: "זאת התורה אָדָם",
בַּחֲנִינָה (יְבִמוֹת סא): "אַתֶּם קְרוּיִים אָדָם, וְאֵין
הַעַבּוּרִים קְרוּיִים אָדָם" - כִּי עֹקֵר שֵׁם 'אָדָם' זוֹכֵין
עַל־יְדֵי ה'תּוֹרָה'. כִּי עֹקֵר שֵׁם 'אָדָם', הוּא ה'שְׂכָל־
הָאֲמֵתִי' שֶׁל 'חֲכָמוֹת־הַתּוֹרָה'.

כִּי יֵשׁ 'שְׁלֹש־שְׂכָלִיוֹת': א) 'שְׂכָל־פְּשׁוּט', בַּחֲנִינָה
'חֲכָמָה'. ב) וּכְשֶׁלּוֹמֵד וּמַבִּין, זֶה נִקְרָא 'בִּינָה'. ג)
וְאַחֲרֵי־כֵן בְּשִׂידַע הַתּוֹרָה, זֶה נִקְרָא 'דַּעַת'.

ואלו ה'שלושה שכליים' - הם בחינת שלש פעמים י"ק. כי י"ק הם 'הכמה ובינה', שכלולים בכל אחד מה'שלושה שכליות'. ו'שלוש פעמים' י"ק הוא גימטריא 'אד"ם'.

נמצא: שעקר שם 'אדם', הוא בחינת ה'שכלי האמתי', דהינו 'הכמות התורה', שהוא בחינת 'אנפין נהירין' - בחינת הרחקת ושבירת כל התאוות ומדות רעות, כנ"ל.

ט. ח"א רמה - יש 'חדרי תורה' - ומי שזוכה להם - כשמתחיל לחדש בתורה, הוא נכנס בהדרגה ומחדר לחדר וכו'.

אבל צריך לזהר מאד: 'לכל יטעה בעצמו' - כי יש כמה וכמה חדושים שאינם באים משם, רק מ'היכלי' התמורות, ויש שם 'חדושים נאים' שנדמים ל'השגות'.

למשל כשפותבין תבת 'אדם', זה מרמז על דמות האדם, אבל הוא רק רמז בעלמא, כי אין פתוב שם 'ציור האדם'. ויש שמצירין 'צורת האדם', ושם נגלה יותר קצת 'דמות האדם', ואף-על-פי-כן אין זה 'אדם ממש' - רק ה'אדם בעצמו', הוא ה'אדם באמת'.

כמו-כן יש כמה 'חדושי תורה' שהם כמו שפותבין תבת 'אדם' לבד - כי ה'תורה' היא בחינת 'אדם', כמו שפתוב (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם".

ויש שנכנס לפנים מזה, ואף-על-פי-כן אין זה 'אדם'. רק כשזוכין אל ה'תורה בעצמו', זהו בחינת 'אדם באמת'.

וזהו: "זאת התורה אדם" - "זאת התורה" דיקא - שרק ה'תורה האמתית', הוא בחינת 'אדם'.

י. לקוטי הלכות, סנה ז, י - כל אחד מישראל הוא בחינת 'ספר תורה', כמו שכתוב (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם". כי האדם כלול מרמ"ח אברים ושס"ה גידים, שהם בחינות רמ"ח מצות עשה ושס"ה מצות לא תעשה, כידוע (מדרש תהלים לב; זחר וישלח קע); שהיא 'כלליות התורה'.

נמצא: שהאדם הוא התורה. וכל מה שנתרבין ישראל ביותר - נתרבין ספרים בתורה יותר. ועל-כן באמת בכל דור ודור, נתרבין ספרים יותר, כי נתרבין ישראל ביותר.

ועל-כן מחיב כל אחד להשאיר בנים אחריו - כי הבנים שמניח אחריו, הם בחינת רבוי הספרים של התורה כנ"ל.

כי העקר שיראה להוכיח את בניו שישמרו תורת השם. ואז כשבניו אחריו מקימין את התורה, וזכה שיצאו ממנו בני ישראל שמקימין את התורה - זה בחינת רבוי הספרים של התורה, כי "לא המדרש הוא העקר אלא המעשה" (אבות פ"א, מ"ז). ומי שזוכה לקיים את התורה, מביא הארה גדולה בהתורה, כאלו נכתבה ונתנה היום.

יא. לקוטי הלכות, בשר בחלב ה, כה - "זאת התורה אדם כי ימות באהל" (במדבר יט, יד). דרשו רז"ל: (ברכות סג): "אין התורה מתקיימת, אלא במי שממית עצמו עליה".

"כי ימות באהל" - "באהל" דיקא - זה בחינת שממית עצמו ומוסר נפשו, בשביל שיהיה נשאר 'באהל תורה' שהוא אהל הצדיקי האמת, בבחינת (שמות לג, יא): "ויהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל".

ועל-כן כל המקרבין לצדיקי אמת, נקראים 'יושבי אהל', בבחינת (בראשית כה, כז): "ויעקב איש תם ישב אהלים", ודרשו רז"ל (בראשית רבה סג, י): "אהלו של שם ועבר", שהיו אז הצדיקי אמת. וכתוב (תהלים קיח, טו): "קול רנה וישועה באהלי צדיקים".

והפתוב מבשר: שלעתיד ישבו כל ישראל ב'אהלי הצדיקי אמת', ויתקרבו אליהם, כמו שכתוב (הושע יב, י): "עד אושיבך באהלים פימי מועד", כמו שפרש רש"י שם: "פימי מועד הראשון, שהיה יעקב איש תם יושב אהלים" - הינו כנ"ל.

זהו בחינת: "אדם כי ימות באהל" - שעקר תקון האדם, עקר קיום התורה, הוא כשממית עצמו בשביל 'האהל' - הינו בשביל שיתקרב להצדיקי האמת, שזהו בחינת "יושב אהל", כנ"ל.

"ונתן עליו מים חיים אל פלי. והזהר על הטמא"
(במדבר יט, יז-יט)

יב. ח"א נו, ז - ה'מקוה' מטהר מכל הטמאות, כמו שכתוב (חזקאל לו, כה): "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם" - כי "אין יסורין בלא עון"

(שְׁבַת נה.) - וְעַל־כֵּן הַמְקוֹה שְׁמוֹשִׁיעַ מִכָּל הַצְרוֹת וּמִכָּל הַיְסוּרִים, הוּא מְטַהֵר מִכָּל הַטְּמְאוֹת וּמִכָּל הַחַטָּאִים.

יג. ח"א סא, ה - מי שְׁכַבֵּר נִשְׁקַע בְּטַנְפַת שֶׁל הַמוֹתְרוֹת, עַל־יְדֵי פָגַם 'אַמוֹנַת־חַכְמִים' - יֵשׁ מִים' שֶׁמְטַהֵר מִזֹּאת הַטַּנְפַת, בְּבַחֲיַנַת (יִחְזַקְאֵל לוֹ, כה): **"וַזְרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִים טְהוּרִים וַטְהַרְתֶּם, מִכָּל טְמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם אֶטְהַר אֶתְכֶם"**. וְעַל־יְדֵי־זֶה בָּא לְעֶצְהָ־שֶׁלֻמָּה.

"וַיְבֹאוּ וְכו' מְדַבֵּר צָן וְכו' וַתִּמַּת שָׁם מְרִים. וּלֹא הָיָה מִים לַעֲדָה. וַיָּרַב הָעַם עִם מֹשֶׁה. וַיַּפְּלוּ עַל פָּנֵיהֶם. קַח אֶת הַמִּטָּה וְהַקָּהָל אֶת הָעֵדָה וְכו' וַדְבַרְתָּם אֶל הַסֹּלַע לְעֵינֵיהֶם. שִׁמְעוּ נָא הַמְּרִים. וַיָּרַם מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ וַיַּךְ אֶת הַסֹּלַע בְּמִטְּהוֹ פְּעַמָּים. יַעַן לֹא הֵאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִישֵׁנִי לְעֵינַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לָכֵן לֹא תָבִיאוּ אֶת הַקָּהָל הַזֶּה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָהֶם. הִמָּה מִי מְרִיבָה. וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה מְלָאכִים מִקֹּדֶשׁ אֶל מֶלֶךְ אֲדוֹם, כִּה אָמַר אַחִיקָי יִשְׂרָאֵל, אֵתָּה יֹדַעַת אֵת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מִצַּאתְנוּ. וַיִּרְדּוּ אֲבֹתֵינוּ מְצָרִימָה וְכו' וַיִּרְעוּ לָנוּ מְצָרִים וּלְאָבֹתֵינוּ. וַנִּצְעַק אֶל ה' וַיִּשְׁמַע קוֹלָנוּ, וַיִּשְׁלַח מְלָאךְ וַיִּצְאָנוּ מִמְּצָרִים, וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ בְּקֹדֶשׁ עִיר קַצָּה גְבוּלָךְ. נִעְבְּרָה נָא בְּאַרְצְךָ, לֹא נִעְבֹּר בְּשֹׂדֶה וּבְכַרְם, וְלֹא נַשְׁתֶּה מִי בָּאֵר, דְּרוֹךְ הַמֶּלֶךְ נַלְךְ. וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו אָדוֹם לֹא תִעְבְּרוּ בִּי, פֶּן בְּחָרַב אֵצַח לַקְּרָאתְךָ. וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמַסְלָה נַעֲלֶה, וְאַם מִימֶיךָ נַשְׁתֶּה וְכו' וְנָתַתִּי מַכְרָם, רַק אֵין דָּבָר בְּרַגְלֵי אַעֲבֹרָה. וַיֹּאמְרוּ לֹא תִעְבְּרוּ".
(בַּמִּדְבָּר כ, א - ב - ג - ד - ה - ו - ז - ח - ט - י - י"א - י"ב - י"ג - י"ד - ט"ו - ט"ז - י"ח - י"ט - כ)

וְהָיָה סֹלַע לֹא נִפְיֵק מִינֵה אֶלָּא טַפִּין טַפִּין זַעִיר שָׁם זַעִיר שָׁם, וּבַמָּה מַחְלוּקוֹת עַל אֵלֶּיךָ טַפִּין, וּמֵאַן גָּרִים דָּא. 'הַמְּרִים', דְּאֵתְמַר בְּהוּן: "כָּל הַמְּרוּרָה הִלְכָה בִּפְנֵי רַבּוּ חַיִּיב מִיִּתְהָ", וּבְגִין דָּא: "שִׁמְעוּ נָא הַמְּרִים", וּבְגִין־הוּוּ: "וַיַּךְ מֹשֶׁה אֶת הַסֹּלַע בְּמִטְּהוֹ פְּעַמָּים", דָּאָם לֹא דִמְחָא בְּהוּ, לֹא הוּוּ טְרוּחִין יִשְׂרָאֵל וְתַנָּאִים וְאַמּוֹרָאִין בְּאוֹרִיתָא דְּבַעֲלָפְהָ דְּאִיהִי 'סֹלַע' (מוֹבָא רַבְּהָ בְּלִסְטֵי־הַלְכוּת). אֶלָּא אֵתְמַר בּוּ: "וַדְבַרְתֶּם אֶל הַסֹּלַע וְנָתַן מִימִיו" בְּלֵא טוֹרָה, וַיְהִיָּה מִתְקַנְיִים בְּהוּן: "וְלֹא יִלְמַדוּ עוֹד" (יִשְׁעִיָּה ב, ד), וְהוּוּ נִפְיֵק מִיָּא בְּלֵא קִשְׁיָא וּמַחְלוּקוֹת וּפַסְקוּ, בְּגִין דְּשָׂכְיַנְתָּ דְּאֵתְמַר בְּהוּ (יְרֻמְיָה כג, כט): "הֲלוֹא כִה דְּבָרִי כָּאֵשׁ נָאֵם ה'", הוּוּ שְׂרִי בְּפּוּמִיָּהוּן דְּיִשְׂרָאֵל, דְּאִיהִי אֹרִיתָא דְּבַעֲלָפְהָ, דְּאִיהִי 'סֹלַע' ע"ל ס', דְּאִינּוּן שְׁתַּיִן מִסְּבֻתוֹת, דְּהָכִי אִיהוּ 'סֹלַע' ע"ל ס'. (תַּקִּינְיָא־זְהֵר מ"ד)

יד. ח"א נ, כָּל הַתּוֹרָה - דָּע: שֵׁשׁ נִשְׁמָה' בְּעוֹלָם, שְׁעַל־יְדֵיהָ נִתְנָלָה 'בְּאוּרֵי וּפְרוּשֵׁי הַתּוֹרָה', וְהִיא מְסַבֶּלֶת בִּיְסוּרִין, "פֶּת בְּמִלָּח תֹּאכַל וּמִים בְּמַשׂוּרָה תִּשְׁתֶּה" וְכו' (אַבּוֹת פ"ו מ"ד).

וְכָל 'מִפְרָשֵׁי הַתּוֹרָה' מִקְבָּלִין מ'זֹּאת הַנְּשָׁמָה'. וְכָל דְּבָרֵיהָ פְּנַח־לֵי־אֵשׁ, כִּי אִי־אֶפְשֶׁר לְקַבֵּל וּלְשַׁאֵב מִימֵי הַתּוֹרָה, אֶלָּא מִי שְׁדַבְּרִיו פְּנַח־לֵי־אֵשׁ, בְּבַחֲיַנַת (יְרֻמְיָה כג, כט): "הֲלוֹא כִה דְּבָרִי כָּאֵשׁ".

וְכִשְׁהִיא נוֹפֶלֶת מִבַּחֲיַנַת "הֲלוֹא כִה דְּבָרִי כָּאֵשׁ", וְאֵין דְּבָרֵיהָ פְּנַח־לֵי־אֵשׁ, וּדְבָרֵיהָ נִצַּטְנִינן - אִזִּי נִסְתַּלְקַת, וְאִזִּי נִסְתַּלַּק 'בְּאוּרֵי־הַתּוֹרָה' הַנִּמְשָׁכֶת עַל־יְדֵיהָ, וְכָל 'מִפְרָשֵׁי הַתּוֹרָה' אֵין יִכּוֹלִין לְהַשִּׁיג שׁוּם 'בְּאוּרָה הַתּוֹרָה', וְנִתְעוּרָר מְרִיבָה עַל הַצִּדִיקִים - כִּי עַקְרֵיהֶם 'מִחְלֻקַת' נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי 'הַסְּתַלְקוֹת בְּאוּרֵי־הַתּוֹרָה', כִּי ה' בְּאוּרָה' הוּא תְרוּץ עַל 'קִשְׁיוֹת וּמְרִיבוֹת'.

וְזֶה בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר כ, א): "מְדַבֵּר צָן" - בְּחִינַת 'דְּבוּר מְצַנֵּן' - שְׁשָׁם מִתָּה 'מְרִים', בְּחִינַת הַנְּשָׁמָה הַסּוֹבֶלֶת 'מְרִירוֹת הַשְּׁעֵבוּד' עַל הַתּוֹרָה. וְאִז נִסְתַּלַּק ה' בְּאוּרָה', בְּחִינַת 'בְּאוּרֵי־הַתּוֹרָה'.

וְאִז: "וַיָּרַב הָעַם עִם מֹשֶׁה" (פְּסוּק ג) - בְּחִינַת ה' מְרִיבָה' שְׁנִתְעוּרָר.

וְאִלוּ 'מִפְרָשֵׁי הַתּוֹרָה', נִקְרְאִים בְּשִׁבִּיל זֶה 'מוֹרִים' - מִחֲמַת שְׁמַקְבָּלִים עַל־יְדֵי הַנְּשָׁמָה הַנִּלְמַכָּה בְּשָׁם "מְרִים".

גַּם, הֵם: "מוֹרִים אֵת מוֹרֵיהֶם" (רש"י כ, י) [הַמוֹרִים מְלַמְּדִין אֵת מְלַמְּדֵיהוֹן. בַּמִּדְבָּר־רַבָּה יט, ט; תַּנְחוּמָא חָקַת ט], כְּמֵאֲמַר: "וּמִתְלַמְּדֵי יוֹתֵר מִכֹּלם" (תַּעֲנִית ז, מְכוֹת י). וְזֶה שְׁאֲמַר לָהֶם מֹשֶׁה: "שִׁמְעוּ נָא הַמְּרִים" (פְּסוּק י).

וְמִי שְׂרוּצָה לְהַמְּשִׁיךְ 'בְּאוּרֵי־הַתּוֹרָה' - צְרִיךְ מִתְחַלְּהָ לְהַמְּשִׁיךְ לְעֵצְמוֹ דְּבוּרִים חֲמִים פְּנַח־לֵי־אֵשׁ מְלֵב הָעֵלְיוֹן, וּלְשַׁפְּךְ שִׁיחַו בְּתַפְּלָה.

וְנִכְמְרוּ 'רַחֲמֵי־הַשָּׁם', וְנִפְתַּח לֵב הָעֵלְיוֹן, וְנִשְׁפַּע מִשָּׁם דְּבוּרִים, וְעַל־יְדֵי הַדְּבוּר מִמְּשִׁיךְ 'בְּאוּרֵי־הַתּוֹרָה' מְשָׁם.

וְלִב' הַנִּלְמַכָּה, הוּא בְּחִינַת 'סֹלַע' שְׁמָשָׁם הַדְּבוּר וְכו'. וְסֹלַע', הוּא בְּחִינַת 'צוּר', בְּבַחֲיַנַת (תַּהֲלִים קה, מא):

"פֶּתַח צוֹר וַיִּזְוְבוּ מַיִם". וְהוּא בְּחִינַת 'לֵב', בְּחִינַת: **"צוֹר לִבִּי"**.

וְה'לֵב' נִכְמַר בְּרַחֲמִים, וּמִשְׁפִּיעַ דְּבוּרִים חַמִּים, בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים לט, ד): **"חֵם לִבִּי בְּקִרְבִּי בְּהִיגְי תִבְעַר אִישׁ דְּבַרְתִּי בְּלִשׁוֹנִי"**.

וּב'לֵב' הִזָּה - פְּתוּבִים כָּל 'בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה' וְכוּ'. וּמִי שְׂרוּצָה לִקַּח אֵיזָה 'בְּאוּר', צָרִיךְ לוֹ לִקַּח מִה'לֵב' הַנ"ל, בְּתַפְלָה בְּבִקְשָׁה כַּנ"ל, לְעוֹרֵר 'לֵב הָעֲלִיּוֹן' לְהַשְׁפִּיעַ עָלָיו דְּבוּרִים כְּגַחֲלֵי־אֵשׁ, כִּי אַחֲר־כֵּן **"נִפְתַּח הַצּוֹר וַיִּזְוְבוּ מִמַּיִם"** (תְּהִלִּים קה, מא), 'בְּאוּרֵי' הַתּוֹרָה'.

וּכְשֶׁדוֹרֵשׁ בְּרַבִּים, וְקֹדֶם ה'בְּאוּר' מְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ עִם נִשְׁמוֹתֵיהֶם וְשׁוֹפֵךְ שִׂיחוֹ וְתַפְלָתוֹ לִפְנֵי הַשָּׁמַיִם יִתְבַּרֵּךְ, בְּנוֹדָאֵי: **"הֵן אֵל כַּבִּיר לֹא יִמָּאס"** (אִיּוֹב לו, ה). אֲבָל 'תַּפְלַת יְחִיד' אֲפָשֵׁר שְׁמוֹאֲסִין בְּתַפְלָתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת (פְּסוּק ח): **"וְדַבַּרְתָּ אֶל הַסֹּלֶעַ לְעֵינֵיהֶם"** - שֶׁתַּפְלָתְךָ תִּהְיֶה בְּשַׁעַר שֶׁהַצְּבוּר מְקַבְּצִים. וְזֶה (שָׁם): **"הִקְהֵל אֶת הָעָם"**.

וְזֶהוּ הַחֲלוּק לְהַלְוִימָד מִהַסְפָּר, לְהַשׁוֹמֵעַ מִפִּי הַחֶכֶם, שֶׁבְּוֹדָאֵי נִתְקַשֵּׁר נִשְׁמָתוֹ עִם נִשְׁמַת הַחֶכֶם בְּשַׁעַר תַּפְלָתוֹ, וַיֵּשׁ לוֹ חֶלֶק בְּבְאוּר הַזֶּה, כִּי עַל־יְדֵי הַתַּפְלָה הַיּוֹצֵאת מִהַרְבֵּה נִשְׁמוֹת, נִתּוֹסַף קִדְשָׁה לְמַעַלָּה וּמְעוֹרְרַת בִּיּוֹתֵר 'לֵב הָעֲלִיּוֹן' וְכוּ'.

גַּם: כָּל אֵלוֹ הָעוֹמְדִים בְּשַׁעַר הַדְּרוֹשׁ, נִכְנָע רִשְׁעָתָם עַל־יְדֵי הַטּוֹב שֶׁבְּחֶכֶם הַדְּרוֹשׁ, וְנִכְנָעִים הָאוֹיְבִים, הֵינּוּ הַקְּלָפוֹת הַשׁוֹכְנִים סָבִיב לֵב הָעֲלִיּוֹן.

וְזֶה (פְּסוּק ח): **"קַח אֶת מִטֶּה וְהִקְהֵל אֶת הָעֵדָה"**. **"מִטֶּה"** - זֶה בְּחִינַת 'מִמְשַׁלֵּת וְכַח הַצַּדִּיק' שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל־יְדֵי עֲבוֹדָתוֹ, שֶׁעַל־יְדוֹ נִכְנָעִים כָּל הָאוֹיְבִים, שֶׁמֵּהֶם נַעֲשֶׂה 'מִטֶּה־עוֹ' לְהַכְנִיעַ אוֹיְבִים.

וְזֶהוּ (פְּסוּק ו): **"וַיַּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם"** - כְּשֶׁשָּׁמְעוּ ה'מְרִיבָה', הִבִּינוּ: שֶׁה'מְרִיבָה' הַתְּחִיל, מַחֲמַת נִפִּילַת 'בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה' שֶׁהֵם בְּחִינַת 'פְּנִים', 'וְהִדְרָת פְּנֵי זָקֵן' (וַיִּקְרָא יט, לב), י"ג תַּקּוּנֵי דְקַנָּא, י"ג מִדּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת בְּהֵן וְכוּ'.

וּכְשֶׁמִּתְפַּלֵּל קֹדֶם הַדְּרוֹשׁ - צָרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל בְּתַחֲנוּנִים, וַיִּבְקַשׁ 'מִתְּנַת־חַנּוּם' וְלֹא בְּזִכּוֹת עֲצָמוֹ, אֲפִי־עַל־פִּי שֶׁעֲבָשׁוּ נִתְעוֹרֵר 'מִטֶּה עוֹ' שֶׁל

עֲבוֹדָתוֹ, אֵינּוּ זֶה כְּדֵי לְהַתְּנָאוֹת, אֲלָא לְהַכְנִיעַ הָרַע שֶׁבַּעֲדָה.

וְזֶהוּ טָעוֹת שֶׁטָּעָה מֹשֶׁה:

שֶׁהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא אָמַר לוֹ (פְּסוּק ח): **"קַח אֶת הַמִּטָּה וְהִקְהֵל אֶת הָעֵדָה וְדַבַּרְתָּ אֶל הַסֹּלֶעַ לְעֵינֵיהֶם"** - שִׁיקַח מִמְשַׁלֵּת עוֹזוֹ שִׁישׁ לוֹ מִמְצוּוֹת וּמִמַּעֲשִׂים טוֹבִים שְׁלוֹ.

"וְהִקְהֵל אֶת הָעֵדָה" - כִּי בְּשַׁעַר ה'הִקְהֵל' שִׁישׁ בְּהֵם גַּם רַעִים, צָרִיךְ מִטֶּה־עוֹ כְּדֵי לְהַכְנִיעַ רִשְׁעָתָם.

וְאַחֲר־כֵּן: **"וְדַבַּרְתָּ אֶל הַסֹּלֶעַ לְעֵינֵיהֶם"**, **"אֵינּוּ דְבוּר אֲלָא נַחַת"** (שַׁבָּת סג, זֶהר תַּצֵּא רַעֲטִי), שִׁישְׁפַּךְ שִׂיחוֹ כְּדֵל וּכְרַשׁ.

"אֶל הַסֹּלֶעַ" - הֵינּוּ 'לֵב הָעֲלִיּוֹן'.

"לְעֵינֵיהֶם" דִּיקָא - שִׁיחָהּ הִקְהֵל בְּשַׁעַר מַעֲשֶׂה, כְּדֵי שִׁיקַשֵּׁר אֶת עֲצָמוֹ עִם נִשְׁמָתָם.

וְהוּא לֹא כֵן עָשָׂה:

שֶׁזָּכַר טוֹבוֹ וַצְדָקָתוֹ בְּשַׁעַר תַּפְלָתוֹ - שֶׁלֹּא הִשְׁתַּמֵּשׁ עִם ה'מִטָּה' בְּשִׁבִּיל ה'הִקְהֵל', אֲלָא הִשְׁתַּמֵּשׁ עִם ה'מִטָּה' בְּשַׁעַר תַּפְלָתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת (פְּסוּק יא): **"וַיִּרֶם מֹשֶׁה אֶת יָדָיו"**. **"יָדָיו"** - זֶה 'תַּפְלָתוֹ', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת יז, יב): **"וַיְהִי יָדָיו אֲמוּנָה"**. תַּרְגוּמוֹ: **"פְּרִישׁוֹן בְּצִלּוֹ"** - שֶׁהָרִים אֶת תַּפְלָתוֹ, וְלֹא קִשֵּׁר עֲצָמוֹ עִם ה'הִקְהֵל'.

"וַיִּךְ אֶת הַסֹּלֶעַ בְּמִטָּהוֹ פְּעַמִּים". **"הִכָּה צוֹר וַיִּזְוְבוּ מַיִם"** (תְּהִלִּים עח, כ) - שֶׁהִכָּה 'לֵב הָעֲלִיּוֹן', כְּמוֹ שֶׁלּוֹקַחִין אֵיזָה דְּבַר בְּכַח וּבְאֲנָס - כִּי בָּא בְּכַח מַעֲשֵׂיו הַטּוֹבִים.

וְזֶהוּ: "הַכָּאת הַסֹּלֶעַ פְּעַמִּים".

'הַכָּאת אַחַת' - שֶׁלְקַח 'בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה' בְּכַח וּבְאֲנָס, וְלֹא בְקִשׁ 'מִתְּנַת־חַנּוּם'.

'וְהַכָּאת אַחַת' - כִּי "מִי שֶׁדוֹחַק אֶת הַשַּׁעַר, שַׁעַר דוֹחַקָתוֹ" (בְּרַכּוֹת סד, ערוּבִין יג), וְנִסְתַּלַּק קֹדֶם זְמָנוֹ.

וְה'שְׂכִינָה' שֶׁהִיא ה'לֵב' הַנ"ל, מְיַלְלֶת וּבּוֹכָה עָלָיו. וְזֶה: **"פְּעַמִּים"** - כִּי מִתּוֹ מֹשֶׁה וְאַחֲרָיו עַל־יְדֵי הַכָּאת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בַּמִּדְבָּר יב, יג): **"הִמָּה מִי מְרִיבָה"** וְכוּ'. [נַעַן לֹא הֶאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי וְגו', לָכֵן לֹא תִבְיֵאוּ אֶת הַקְּהֵל הַזֶּה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָהֶם. הִמָּה מִי מְרִיבָה וְגו'].

וזהו: **"יען לא האמנתם בי"** - שהרים תפלתו מתפלת הקהל, שלא קשר את עצמו עם הקהל. והתפלה היא **'אמונה'**, כמו **"ויהי ידיו אמונה"**.

"להקדישני לעיני בני ישראל". **"להקדישני דיקא** - פי על ידי התפלה של רבים, נתקדש השם יתברך.

"לכן לא תביאו וכו' אל הארץ" - רמז על **'הסתלקותו'** - פי הקדשה גם כן נתוסף למעלה בשעת פטירת הצדיק וכו'.

ובזכות התורה שממשיכין, זוכין לארץ ישראל וכו' - שהיא "אחת משלשה דברים שבאים על ידי יסורין" (ברכות ה), ועקר היסורים, הם המונעים הרשעים **"מוציאי דבת הארץ"** (במדבר יד, לז).

וצריך להכניע מתחלה אלו הרשעים ולענש אותם בחרבא וקטלא, ועל ידי זה יכולין לילך לארץ ישראל. וכח הזה לענש את הרשעים, אי אפשר אלא כשמקבלין הכח הזה מ'אדום' וכו'.

וכחות הרוחניות הנבראים מאותיות התורה שחדש, הן **'מלאכים'** ממש, ומקבלין כח מאדום כדי לענש הרשעים בחרבא וקטלא. והן **'נבראים'** - בבחינת (תהלים סח, יב): **"ה' יתן אמר המבשרות צבא רב"**. והן מענישין את הרשעים וכו'.

ואלו הכחות, המלאכים, הן לפי התחדשות התורה, לפי הקדשה שנתוסף למעלה וכו'.

ולפעמים: הקדשה כל כך מעטת, עד שהמלאכים הם מעוטי כח, שאין כח בידם אלא להכניע את הרשעים בלבד ולהביא "מרח בלבבם" (ויקרא כו, לו), אבל לא לענש אותם בחרבא להעביר אותם.

ולפעמים: גם להכניע אותם בלבד אין כח למלאכים האלו וכו', מחמת מעוט הקדשה, ואין להם אלא הכח לעורר כח האמות על הרשעים ה"מוציאי דבת הארץ" וכו'.

כמו עכשו בגלות, שאין לנו כח לענש בעצמנו את הרשעים, אלא בדיניהם, בבחינת (חבוקק א, ד): **"רשע מכתיר את הצדיק, על כן יצא משפט מעקל" - שהצדיק מוציא ה'משפט דקדשה' מבין הקלפות, ויוצא המשפט מעקולו.**

ולפעמים: אין להם כח אלא להשתיק אותם בלבד, שלא לדבר סרה בפנינו, כדי שלא יפנסו דבריהם באזני המורעים.

ולפעמים: גם זה הכח אין להם וכו'.

וזהו (מן פסוק יד ולהלן): **"וישלח משה מלאכים אל מלך אדום"**.

"מלאכים" הנ"ל, "מלך אדום" כנ"ל.

"כה אמר אחיה ישראל" - הינו ה'מלאכים' האלו, נתהוו מ'מאמרות טהורות' של ישראל כנ"ל, בבחינת "יתן אמר המבשרות צבא רב".

"אתה ידעת את התלאה אשר מצאתנו, וירדו אבותינו מצרים". **"אתה ידעת דיקא** - פי כל העושים על ידו, ובפרט **"גלות מצרים, שהיה על פגם הברית"** (שערי הכוונות, פסח א), ועל **'פגם הברית'**, 'חרב' בא וכו'.

"וירעו לנו המצרים ונצעק אל ה' אלקינו וישלח מלאך", **"זה משה"** (ויקרא רבה א, א; במדבר רבה טז, א; ועוד). **"ויוציאנו"** - פי **'פגם הברית'** הוא **'פגם הדעת'** וכו', וה'קול' מעורר ה'דעת', בבחינת **"הקול מעורר הכוונה"** (ש"ה הקדוש).

ובשביל זה: **"ונצעק" וכו' וישמע את קולנו,** והקול מעורר הדעת. **"וישלח מלאך" - "זה משה"**, בבחינת **'דעת'**, ועל ידי התגלות הדעת כתקוננו, אז: **"ויוציאנו" וכו'.**

ובשביל זה: **אומרים ה'הגדה' ב'קול-רם' - פי ה'נאולה' היתה על ידי 'קול', בבחינת (דברים כו, ז): "וישמע את קולנו". ובשביל זה: נקראת בשם 'הגדה' - להורות על 'תקורי הברית', בבחינת (דברים ד, יג): **"ויגד לכם את בריתו"**.**

"אעברה נא בארצה" - שרצו לילך לארץ ישראל דרך פחות של אדום, לקבל ממנו כח לענש את הרשעים בחרבא וקטלא, כדי שיוכלו לילך "בדרך המלך", "מלכו של עולם" (תרגום יונתן), ולא בשביל 'תענוגי העולם הזה'.

וזה: **"לא נלך בשדה ובכרם ולא נשתה מי באר" - זה בבחינת 'תענוגי העולם הזה'. כל זה אין רצוננו, אלא: "דרך המלך נלך" - כדי שלא ימנעו אותנו הרשעים מלילך "בדרך מלכו של עולם".**

"וַיֹּאמֶר אֵלָיו אָדוֹם לֹא תַעֲבֹר בִּי, פֶּן בַּחֲרֵב יֵצֵא לִקְרֹאתְךָ" - כל זאת מחמת מעוט פח הקדשה בנ"ל.

וזהו: **"וַאֲנַחְנוּ בַקֹּדֶשׁ עִיר קָצָה גְבוּלְךָ"** - הינו: מחמת שהקדשה במדרגה פחותה, שהיא נוגעת בגבול הטמאה.

ובשביל זה: **"וַיֹּאמֶר לֹא תַעֲבֹר בִּי"** וכו', כי "מי שהוא במדרגה תחתונה, אין להתגרות ברשעים" (ברכות ז: ועוד).

"וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו בַּמִּסְכָּה נַעֲלָה" - בחינת "מסלות בלבבם" (תהלים פד, ו), להביא "מַרְדָּ בַלְבָבָם" (ויקרא כו, לו).

"וְאִם מִימֶיךָ נִשְׁתָּה". "מימיה" - זה משפט, בבחינת (עמוס ה, כד): **"וַיִּגַל בַּמַּיִם מִשְׁפָּט"**. כי לפעמים צריך לכף הרשעים במשפטיהם.

"וְנָתַתִּי מִכָּרֶם", תרגומו: **"דְּמִיְהוּן"** - הינו: השחד שמקבלין, כדי להוציא משפט מן העקול ברצונם.

"רַק אֵין דְּבַר בְּרַגְלֵי אַעֲבֵרָה" - אני רוצה לילך ולעבר בכחה, כדי להשתיק את הרשעים, כדי שלא יפנסו דבריהם ברגלי, הינו: המונעים המכניס בשם רגלין, כמו (שמות יא, ח): **"וְכָל הָעַם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיךָ"**.

"וַיֹּאמֶר לֹא תַעֲבֹר" - וכליזה הוא מחמת מעוט הקדשה בנ"ל - כי צריך לשפך תפלתו קדם התורה, ולקשר עצמו עם הנפשות השומעים, ועל ידי זה נתוסף קדשה יתרה וכו'. ונתרבה הארת התורה, ונתרבו פחות המלאכים. ולפי פחות המלאכים, יכול לענש הרשעים.

וזה פרוש (פרקא תליתאה דספרא דצניעותא, והוא בזהר תרומה קעז): **"תשעה תקונין יקירין אתמסרו לדקנא"** - הינו: לזקן היושב בישיבה לדרש, נמסר לו תשעה בחינות הנ"ל - [א] "קח את המטה". [ב] "והקהל את העדה" להכניע רעתם. [ג] "ודברתם אל הסלע" בתחנונים. [ד] "לעיניהם" שיקשר עמהם. [ה] להמשיך דבורי אש. [ו] להמשיך תורה. [ז] בריאת המלאכים. [ח] לקבל פח מאדום להכניע השונאים. [ט] לבוא לארץ ישראל.

ואלו תקונין דאתמסר לזקן הדורש: **"כל מה דאתמסר ולא אתגליא"** - רמז על נשמת בחינת מרים שנסתלק.

"אשתבח" - פרוש: **"אשתבח עכשו על ידי זמן הזה כל מה שהיה משתבח, על ידי נשמה שנסתלק."**

ועכשו מסדר והולך תשעה תקונין וכו'. (עין בפנים כל הט' תקוני דקנא שמפרש רבנו ז"ל על פי הנ"ל בפרשתן - ולא העתקנו מחמת האריכות).

גם קדם שאמר התורה הזאת, ספר איזה זמן מקדם, מעשה נוראה שראה במקום שראה, בהקיץ או בחלום, ואמר: שהתורה ט' תקונין הנ"ל, היא פרוש על המראה הנוראה הזאת שספר.

טו. חיי-מוהר"ן פג - מה שספר תחלת קיץ תקס"ד. ענה ואמר: **אספר לכם מה שראיתי, ותספרו לבניכם:**

אחד היה שוכב על הארץ, וסביבו היו יושבים עגול. וסביב העגול עוד עגול, וסביב העגול עוד עגול, וכן עוד כמה עגולים. וסביבם היו יושבים עוד כמה אנשים בלי סדר.

ואותו שהיה יושב באמצע (כלומר: שהיה יושב מטה על צדו), היה עושה בשפתיו, וכלם סביבו היו עושים בשפתותיהם אחריו.

ואחר כך ראיתי: והנה איננו (אותו האמצעי!) - וכלם היושבים סביבו הפסיקו לעשות בשפתותיהם! - ושאלתי: "מה זה?"! - השיבו לי: "שנתקרה ונגוע ופסק מלדבר!" - והפסיקו מלדבר!

ואחר כך התחילו כלם לרוץ! - ורצתי אחריהם! - וראיתי מרחוק שני "פאלאצן" [ארמונות], הינו: בנינים נאים יפים מאד! ושם היו יושבים שני שררות!

והם רצו לשם להשררות, והתחילו לטען עמהם: "למה התעיתם אותנו?"! - ורצו להורגם! - וברחו השררות לחוץ! - וראיתם, והוטב בעיני מאד מהות שלחם! - ורצתי אחריהם. וראיתי מרחוק, אהל יפה!

וצעקו משם להשררות: "חזרו לאחורכם, ובקשתם כל הזכויות שיש לכם ונטלתם בידיכם. ותלכו להגר התלוי שם, ושם תפעלו כל מה שתמצאו!"

וּחֲזְרוּ לְאַחֲרֵיהֶם, וּמָבְלוּ הַזְכִּיּוֹת שְׁלָהֶם. וְהָיוּ שָׁם חֲבִילוֹת זְכִיּוֹת! - וְרָצוּ לְהִנָּר! וְרָצְתִי אַחֲרֵיהֶם, וְרָאִיתִי נֶר דְּלוּק תָּלוּי בְּאוֹיֵר! וּבָאוּ הַשְּׂרָרוֹת, וְהַשְּׁלִיכוּ הַזְכִּיּוֹת אֶל הַנֵּר, וּנְפְלוּ מֵהֵנָּה נִיצוּצוֹת לְתוֹךְ פִּיהֶם. וְהַחֲזִיר עֲצָמוֹ הַנֵּר, וְנִעְשָׂה מֵהַנֵּר 'נֵהָר', וְשָׂתוּ בָּלֶם מֵהֵנָּה.

וְנִעְשׂוּ 'בְּרִיּוֹת' בְּקִרְבָּם. וּכְשִׁפְתָּחוּ לְדַבֵּר, יֵצְאוּ מֵהֶם הַ'בְּרִיּוֹת'. וְרָאִיתִים רָצִים וְשָׂבִים. וְאִינֶם 'מִיַּן אָדָם', וְלֹא 'מִיַּן חַיָּה', רַק 'בְּרִיּוֹת'.

וְאַחֲר־כֵּן הִתְיַעֲצוּ לְחַזֵּר לְמִקְוָמָם. וְאָמְרוּ: "אֵיךְ נוּכַל לְחַזֵּר לְמִקְוָמֵנוּ"?! - עָנָה אֶחָד: "נִשְׁלַח לְהֶאֱחָד הָעוֹמֵד שָׁם וְאוֹחֲזוּ חֶרֶב מִשָּׁמַיִם לְאַרְצְךָ"! - וְאָמְרוּ: "אֵת מִי נִשְׁלַח"?! - וְהִתְיַעֲצוּ: "לְשַׁלַּח לְהַבְּרִיּוֹת"! - וְהִלְכוּ הַ'בְּרִיּוֹת' לְשָׁם, וְרָצְתִי אַחֲרֵיהֶם!

וְרָאִיתִי אוֹתוֹ: 'מְאֵיִם', עוֹמֵד מִשָּׁמַיִם לְאַרְץ, וְחֶרֶבוֹ בְּיָדוֹ מִשָּׁמַיִם לְאַרְץ, וְלֹה בְּמַה פִּיּוֹת! - הִינֵנוּ: פֶּה אֶחָד, הִינֵנוּ חָד (שְׁקוּרִין: "שְׂאֲרָף") לְמִיתָה. וּפֶה אֶחָד עַל עֲנִיּוֹת. וּפֶה אֶחָד עַל חֲלָשׁוֹת. וְכֵן בְּמַה פִּיּוֹת עַל שְׂאֵר עוֹנְשִׁים.

וְהִתְחִילוּ לְבַקֵּשׁ: "שְׂזַה זְמַן רַב הָיוּ לָנוּ יְסוּרִים מִמֶּךָ, עֲתָה הֵיךְ לָנוּ לְעֶזֶר וְהִבֵּא אוֹתָנוּ אֶל מִקְוָמֵנוּ"! - וְאָמְרוּ: "אִינִי יוֹכֵל לְעֶזֶר אֶתְכֶם!"

וּבִקְשׁוּ: "תֵּן לָנוּ הַפֶּה שֶׁל מִיתָה, וְנִהְרַג אוֹתָם"! - וְלֹא רָצָה. וּבִקְשׁוּ: "פֶּה אַחֵר"! - וְלֹא רָצָה לְתֵּן לָהֶם שׁוֹם 'פֶּה' (הִינֵנוּ: שְׂאֲרָף)! - וְחֲזְרוּ.

בְּתוֹךְ כֵּן בָּא פְּקֻדָּה: "לְהַרְג אֶת הַשְּׂרָרוֹת"! - וְהִסִּירוּ אֶת רֵאשִׁים.

בְּתוֹךְ כֵּן חֲזַר הַמַּעֲשֶׂה בְּשִׁהִיָּה: שִׁהִיָּה אֶחָד שׁוֹכֵב עַל הָאָרֶץ בְּנ"ל וְסָבִיבוּ עֲגוּלִים וְכוּ', וְרָצוּ לְהַשְּׂרָרוֹת וְכוּ' הַכֹּל בְּנ"ל. רַק עֲתָה רָאִיתִי: שִׁהִיָּה לֹא הַשְּׁלִיכוּ הַזְכִּיּוֹת אֶל הַנֵּר, רַק לְקַחוּ הַזְכִּיּוֹת, וְהִלְכוּ לְהִנָּר, וְשָׂבְרוּ אֶת לְבָם, וְהִתְחִילוּ לְבַקֵּשׁ בְּתַחֲנוּנִים לְפָנֵי הַנֵּר.

וּנְפְלוּ נִיצוּצוֹת מֵהֵנָּה לְתוֹךְ פִּיהֶם, וּבִקְשׁוּ בְּתַחֲנוּנִים עוֹד. וְנִעְשָׂה מֵהַנֵּר 'נֵהָר' וְכוּ', וְנִעְשׂוּ הַ'בְּרִיּוֹת' בְּנ"ל. וְאָמְרוּ לִי: "שְׂאֵלוּ יְחִיּוּ! כִּי הִרְאִישׁוּנִים נִתְחַיְבוּ הַרִיגָה, עַל שֶׁהַשְּׁלִיכוּ הַזְכִּיּוֹת לְהִנָּר, וְלֹא בִקְשׁוּ בְּתַחֲנוּנִים כְּמוֹ אֵלּוּ.

וְלֹא יָדַעְתִּי מַה זֶה. וְאָמְרוּ לִי: "לֵךְ אֶל הַחֶדֶר הַזֶּה, וְיֹאמְרוּ לָךְ פְּרוּשׁ עַל זֶה"! - וְהִלְכְּתִי לְשָׁם, וְהָיָה יוֹשֵׁב שָׁם זָקֵן אֶחָד, וְשִׂאֲלָתִיו עַל זֶה. וְתַפְּסֵזְקֵנוּ בְּיָדוֹ, וְאָמַר לִי: "הֲרִי זְקֵנִי הוּא פְּרוּשׁ עַל הַמַּעֲשֶׂה!"

וְשִׂאֲלָתִיו: "אִינִי יוֹדֵעַ עֲדִין"! - וְאָמַר לִי, לֵךְ אֶל הַחֶדֶר הַזֶּה, וְשָׁם תִּמְצָא פְּרוּשׁ. וְהִלְכְּתִי לְשָׁם, וְרָאִיתִי הַחֶדֶר אֶרֶךְ וְרָחֵב עַד אֵין קֶץ, וְכֻלּוֹ מְלֵא כְּתָבִים, וּבְכָל מְקוֹם שִׁפְתַּחְתִּי רָאִיתִי פְּרוּשׁ עַל הַמַּעֲשֶׂה.

כְּלִיזָה שָׁמַעְתִּי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ פֶּה אֶל פֶּה. וְאָמַר: שְׁכַל הַתּוֹרוֹת שֶׁהוּא אוֹמֵר יֵשׁ בָּהֶם רְמָזִים מִהַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה. וְהַתּוֹרָה הַמְּתַחַלֶּת "תִּשְׁעָה תְּקוּנִין" (ח"א ט), הוּא כֻּלּוֹ פְּרוּשׁ עַל זֵאת הַמַּעֲשֶׂה. וְהַמְּשַׁכֵּל יִבִּין שָׁם כְּמַה רְמָזִים נִפְלְאִים (עַל תּוֹרָה ח"א כ הַנ"ל) מִזֵּאת הַמַּעֲשֶׂה.

עֵינַי־שָׁם מַה שִׁכְּתוּב שָׁם: "שִׁנְפַּתַּח הַלֵּב, בְּבַחֲיִנַת (תַּחֲלִים קה, מא): "פִּתַּח צוּר וַיִּזְוְבוּ מַיִם" - בְּבַחֲיִנַת 'נִהְרוֹת' הַנ"ל.

וְהִבֵּן שָׁם כָּל הַתּוֹרָה הַיָּטִב, וְתִזְכֶּה לְהִבִּין אֵיזָה רְמָזִים בְּעֵלְמָא, בְּזֵאת הַמְּרָאָה הַנּוֹרָאָה הַנ"ל.

זֶה שִׁהִיָּה שׁוֹכֵב עַל הָאָרֶץ, וְאַחֲר־כֵּן רָאָה וְהִנֵּה אִינֵנוּ, וְהַשִּׁיבוּ לֹו: 'שִׁנְתַּקְרַר וְנִגְוַע' וְכוּ' - זֶה בְּחִינַת: הַ'נִּשְׁמָה' הַמְּבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל, שֶׁהִיא מְסַבֶּלֶת בִּישׁוּרֵין "פִּתַּח בְּמַלְאָךְ תֹּאכַל" וְכוּ' (אֲבוֹת פ"ו מ"ד), עֵינַי־שָׁם. וְאַפְשָׁר מְרַמֵּז עַל מַה שֶׁנֶּאֱמַר שָׁם בְּמִשְׁנָה, אַחֵר: "פִּתַּח בְּמַלְאָךְ תֹּאכַל" וְכוּ' - "וְעַל הָאָרֶץ תִּישָׁן".

וְאַפְשָׁר לָזֶה מְרַמֵּז מַה שִׁכְּתוּב לְעִיל: "שִׁהִיָּה שׁוֹכֵב עַל הָאָרֶץ, וְסָבִיבוֹת הַנ"ל בְּמַה עֲגוּלִים וְכְמַה בְּלִי סֹדֵר" - כִּי בָּלֶם מְקַבְּלִים מִהַנִּשְׁמָה הַנ"ל, כִּי כָּל 'בְּאוּרֵי־הַתּוֹרָה' נִמְשָׁךְ עַל־יָדָה.

וְאַפְשָׁר זֶהוּ שֶׁמְרַמֵּז: "שִׁהִיּוּ עוֹשִׂים בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם" - הִינֵנוּ: שִׁהִיּוּ מְגַלִּים 'בְּאוּרֵי־הַתּוֹרָה' הַנ"ל, וְעַל־כֵּן בְּשִׁנְתַּקְרַר וְנִגְוַע הָ'אֲמָצְעִי' הַנ"ל שֶׁהוּא מְרַמֵּז לְהַנִּשְׁמָה הַנ"ל, הַפְּסִיקוּ בָּלֶם לַעֲשׂוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם וְלְדַבֵּר - כִּי בְּשִׁהִיָּה הַזֵּאת נִצְטַנְנָת, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'הַסְּתַלְקוֹת' שְׁלָה, אֲזִי אֵין כַּח לְהַמְשִׁיךְ 'בְּאוּרֵי־הַתּוֹרָה', כְּמַבְאֵר בְּמִאֲמַר הַנ"ל, עֵינַי־שָׁם הַיָּטִב.

וְדוּק מְאֹד בְּעִיּוֹן גְּדוֹל בְּמַעֲשֶׂה הַנ"ל, וּבְהַתּוֹרָה הַנ"ל, וְתִזְכֶּה לְהִבִּין עוֹד כְּמַה רְמָזִים נוֹרָאִים.

וְזֶה "שְׂרָצוּ לְהַשְּׂרָרוֹת' וְהִתְחִילוּ לְטַעַן עִמָּהֶם" - הִינֵנוּ: עֲנִין 'מְרִיבָה וְקַטְטָה' - זֶה בְּחִינַת 'מַחֲלַקַת' שֶׁנִּעְשָׂה עַל הַצְּדִיקִים עַל־יְדֵי 'הַסְּתַלְקוֹת' בְּאוּרֵי־הַתּוֹרָה.

ואפשר: **“שהשרות מרמזים על (במדבר כ, יב-יג):**
“משה ואהרן שנסתלקו בשביל מי מריבה”,
 על שטעו הטעות המבאר שם בהתורה הנ”ל, שלא
 בקשו בתחנונים, והבן היטב.

וענן ה'נר': **שנפלו ניצוצות לתוך פיהם, וחזר**
ה'נר' ונעשה נהר' וכו' פנ"ל - זה בחינת דבורים
 חמים שממשיכים מלב העליון, על-ידי שנכמרו
 רחמי השם יתברך עליו, ונפתח לביהעליון, ונשפע
 מ'לביהעליון' דבורים, ועל-ידי-זה ממשיך 'באורי'
 התורה גם-כן משם, בבחינת: **“פתח צור ויזובו מים”**
 וכו', כמו שפתיב שם.

וזה בחינת: **מה שחזר ה'נר' ונעשה נהר' - כי “הנר**
מרמז על הלב, שהוא נר דלוק” (דניאל ג, ט), כפידיע
 (תקוני-זהר ע:).

ובתחלה נפלו ניצוצות משם לתוך פיהם - זה
 בחינת דבורים חמים שנמשך מהלב, שנקרא
 בהמעשה הנ”ל “נר” פנ”ל.

ואחר-כך זה ה'נר' בעצמו נחזר ונעשה נהר' - זה
 בחינת 'באורי-התורה' שנמשך גם-כן מה'לב' הנ”ל,
 שהוא בחינת 'נר' פנ”ל, בבחינת: **“פתח צור ויזובו**
מים” פנ”ל.

ומה שהשליכו הזכיות - הינו: שהזכירו הזכיות
 והמעשים טובים שלהם, והשתמשו ב'מטה-עז'
 בשביל 'המשכת-התורה'. וזהו הטעות שטעו,
 כמבאר שם ע"י-שם.

והבריות שנעשו בקרבם, ואחר-כך כשפתחו
פיהם יצאו - זה בחינת 'פחות הרוחניות, שהן
ה'מלאכים' שנבראים מאותיות-התורה' שמחדשין,
 והם מקבלים פח מאדום - שהוא בחינת: **זה שאוחז**
החרב בידו המבאר בהמעשה - כי הוא ממנה על
החרב, והוא ממנה על כל העונשים לענש את
הרשעים.

וזה בחינת כמה מיני פיות וחדודין שיש לחרבו -
 כי לפעמים צריכין לענש הרשעים בחרבא ובקטלא,
 ולפעמים בעונשים אחרים, כמבאר שם בהתורה
 הנ”ל.

ומחמת הפגם והטעות הנ”ל, לא רצה לתן להם
שום 'פה' ו'חד' (שארף) מהחרב - כי לא רצה לתן
להם שום פח, בחינת (במדבר כ, יח): “ויאמר לא

תעבר בי” וכו', ע"י-שם היטב - כי צריכין לשפר
הלב דוקא, ולבקש בתחנונים. ואף-על-פי שלוקחין
בידם הזכיות' הינו ה'מטה-עז' - הוא בשביל ענן
אחר, להכניע הרע שבעדה. אבל 'המשכת-התורה',
צריכין להמשיך ברחמים ותחנונים.

וזה **“שבקשו פה (הינו: שארף) של מיתה, ולא**
רצה לתן, ובקשו פה אחר, ולא רצה גם-כן” - כי
רצו לענש אותם בחרבא וקטלא, ולא רצה לתן להם
זה הפח.

“ובקשו על-כל-פנים ענש אחר לענש את
הרשעים, ולא רצה לתן להם פלל” - הכל מחמת
ה'טעות' הנ”ל.

וזה שבקשו: **“שיתן להם פח, כדי שיוכלו לחזור”**
 - זה מרמז: שביבאו לארץ-ישראל - כי הם צריכין
 לקבל ממנו איזה פח לענש הרשעים כדי לבוא
 לארץ-ישראל. והבן היטב.

וזה שאמרו לזה שהחרב בידו: “שזה זמן רב היה
להם יסורים ממנו” - זה בחינת מה שאמרו לאדום
(במדבר כ, יד): “אתה ידעת את כל התלאה אשר
מצאתנו”. “אתה” דיקא - כי כל העונשים על-ידו,
 ע"י-שם בהתורה הנ”ל.

וזה שאמר הזקן: “ש'זקנו' הוא פרוש על
המעשה” - כי כל התורה הנ”ל, מרמז בבחינת 'זקן',
ב"תשעה תקונין יקירין דאתמסרו לדקנא" ע"י-שם.

ועל-כן אחר-כך כשחזר ונעשה מעשה הנ”ל:
שהיה אחד שוכב על הארץ וכו' פנ”ל, אז נשמרו
ה'שררות', ולא השליכו הזכיות אל הנה, רק
לקחו הזכיות, והלכו להנה, ושברו את לבם,
והתחילו לבקש בתחנונים. ואמרו: שאלו יחיו -
כי הראשונים נתחייבו הריגה על שהשליכו הזכיות
להנה, ולא בקשו בתחנונים כמו אלו.

הינו פנ”ל: שעקר הטעות של משה רבנו היה: שלא
המשיך מימי התורה על-ידי רחמים ותחנונים, רק
על-ידי 'מטה-עז' - שזה בחינת "הפאת הצור" וכו',
כמו שמבאר שם. ועל-כן עתה נשמרים לדבר
ולבקש רק ברחמים ותחנונים, ועל-ידי-זה יחיו.

יהי רצון שביבוא משיח צדקנו במהרה בימינו,
ויביאנו לשלום לארץ-ישראל הקדושה, ואז יתקן
הכל במהרה בימינו. אמן פן יהי רצון.

ודוק היטב מאד מאד בהתורה הנ"ל ובהמעשה, ותבין עוד רמזים נפלאים, ותראה נפלאות השם לפי השגתך, מה מאד עמקו מחשבותיו.

אם אמנם אחר פלגה, אף אם מוצאים איזה רמזים בעלמא, עדין "הדברים סתומים וחתומים עד עת קץ" (על פי דניאל יב, ט). עם פלגה, מה שאפשר לנו להשיג איזה רמז בעלמא במראה נפלאה ונראה כזו, מה טוב להנשמה - כי הוא זכות גדול להנשמה, שיזכה שיהיו מחשבותיו משוטטות בדברי רבנו הקדוש והנורא מאד זצוק"ל, אשר אין ערך אליו וכו'. [מאריך שם בשבחי וגדלת רבנו ז"ל].

[עין בפרפראות להקמה' להרב מטשעהרין ז"ל בתורה כ' הנ"ל - יתר באור על המראה הנ"ל].

[עין באריכות בלקוטי הלכות' הלכות גולה ה', 'דברי התורה הקדושה הנ"ל, על פי דרך מוסר ועצות לעבודת השם השיף לכל אדם בכל זמן" (לשון מוהר"ת שם פאות כב). ועין עוד בלקוטי הלכות: קדושה דסדרא ה, לו; דברים הנוגעים בסעודה ה; תשעה באב ותעניות ה, כב; לא ילבש ב].

"יען לא האמנתם בי להקדישני וגו'.
המה מי מריבה' אשר רבו בני ישראל את ה"
(במדבר כ, יב"ג)

טז. ח"א ה, ד - כשאתה שומע מריבות שבין הצדיקים - תדע: שזה משמיעין אותך 'תוכחה', על שפגמת בטפי מחך, שעליזה נאמר (משלי ב, יט): "פל באיה לא ישובון, ולא ישיגו ארחות חיים", שאתה דבוק בסטרא דמותא, בחינת 'חמץ'.

ובודאי אם לא היה נפגם מחך, לא היה נשמע לך מריבות שבין הצדיקים. ואין המריבה אלא בשבילך - כדי שתשוב: ממות לחיים, מחמץ למצה, מחית לה"א, ותשוב מ'יראה רעה, מ'קול-פגום, מ'חכמה פגומה' ל'יראה טובה', ל'קול-טוב, ל'חכמה טובה'.

וכשתשמר את מחך מבחינת 'חמץ', שלא יהיה אטום - אזי יפגע קולך בגלגלתך, ויתעבד רעם, ויתפשט עקמימיות שבלבך, ואז תזכה לשמחה.

וזו פרוש (תהלים פא, ח): **"אענה בסתר רעם, אבהנה על מי מריבה סלה".** **"מי מריבה" - זה בחינת 'מצה', בחינת 'מחין' - על ידי זה נעשה 'רעמים'.**

יז. ח"א סא, אד-ה - על ידי 'אמונת חכמים' - יזכה להוציא ולקבל מכל מה שלומד בתורה "משפטי אמת" (תהלים יט, י), 'הנהגות ישרות' לעבודתו יתברך.

אבל כשפוגם ב'אמונת חכמים' - אזי נדון ב'מותרות', ועולים 'עשנים סרוחים' אל המז, ומערבבים ומבלבלין דעתו, ואינו יכול להוציא משפטי אמת והנהגות אמתיות. - ועל ידי זה אין לו עצה שלמה לעולם, והוא תמיד מספק ועצתו חלוקה.

אך מי שכבר נשקע באלו המותרות - יש 'מים' שמטהר מזאת הטנפת, בבחינת (יחזקאל לו, כה): "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם, מפל טמאותיכם ומפל גלוליכם אטהר אתכם". ואזי בא לעצה שלמה, כי על ידי המים הנ"ל נעשים אצלו 'עצות שלמות', בבחינת (משלי כ, ה): **"מים עמקים עצה בלב איש".**

ואלו ה'מים' - הם בחינת 'מחלקת', בחינת (במדבר כ, יג): "מי מריבה" - בחינת 'מחלקת' שנקרא 'פלגתא', בחינת (תהלים סח, י): "פלג אלקים מלא מים".

כי על ידי ה'מחלקת' שבא עליו, הוא שב בתשובה ומתקן פגם אמונת חכמים. כי עקר ה'מחלקת' שבא על האדם, הוא מחמת פגם אמונת חכמים, ולפי גדל הפגם בן בא עליו 'מחלקת'. ועל פן על ידי ה'מחלקת', יוכל להתבונן איך פגם ב'אמונת חכמים, ולשוב על ידי זה ל'אמונת חכמים'.

יח. לקוטי הלכות, נשיאת נפיים ה, טז - עקר פגם 'הפאת הצור' היה בחינת 'פגם הדבור', כמו שכתוב (במדבר כ, כד): "כאשר מריתם פי במי מריבה" וכו'.

כי עקר הפגם היה: על שלא דברו אל הסלע, כמו שצוה השם יתברך (שם): **"ודברתם אל הסלע" -** שבזה היו מראים גדל 'פח הדבור' שלהם, שיש לו כח להוציא המים בגשמיות ורוחניות.

כי כמו שהיו מוציאים מים בגשמיות - כך היו מוציאים מימי דעת התורה ברוחניות. ועל ידי זה היה נתקדש שם-שמים, כי היו הפל רואים גדל כח

הדבור, והיו הכל משתדלים להמשיך הקדשה על עצמם עלידי הדבור.

ובליזה גרם המריבה והמחלוקת, בחינת "מי מריבה" - שעלידיזה בלבלו גם דעת משה, כמו שכתוב (קהלת ז, ז): "כי העשק יהולל חכם" וכו', כמו שאמרו רז"ל (שמות רבה ו, ב).

"ויראו כל העדה כי גוע אהרן, ויבנו את אהרן שלששים יום כל בית ישראל. וישמע הפנעני מלך ערד ישב הנגב" (במדבר כ, כט; כא, א) - ענין 'הסתלקות אהרן הנהן' -

יט. לקוטי הלכות, שלוחין ה, יז - וזה בחינת (דברים י, ו): "ובני ישראל נסעו מפארת בני יעקן מוסרה שם מת אהרן וכו', ויכהן אלעזר בנו תחתיו", ואמרו רז"ל (תנחומא חקת יח): ומובא בפרוש רש"י: "והלא בהר ההר מת? - אלא שחזרו לאחזריהם עלידי מלחמת הפנעני וכו', ובני לוי החזירו וכו', ואז חזרו והספידוהו ונדמה להם כאלו אז מת וכו'".

הינו: שהצדיק אינו מת כלל, רק מצדנו פשאין מחפשין אותו פראוי וכו', וכנ"ל.

וזהו: "שם מת אהרן" - כי אז הרגישו מיתתו כאלו מת שם, כי אז הבינו קלקולם ופגמם, כי פשאהרן נסתלק בתיב (במדבר כ, כט): "ויראו כל העדה כי גוע אהרן", ואמרו רז"ל (תנחומא חקת יז): "שאמרו ישראל, אפשר אדם שעצר המגפה ועמד כנגד מלאך המות, ימות? - והראו אותו להם מטל במטה וכו'". ואחר כך בתיב (במדבר כא, א): "וישמע הפנעני מלך ערד כי מת אהרן" וכו', כמו שאמרו רז"ל (ראשהשנה ג, תענית ט).

הינו: כי ישראל פגמו בזה שהרהרו אחר משה ואלעזר, ולא רצו להאמין שמת אהרן, כאלו חסו ושלוש הסתירו אותו בפניהם, כדי לתן גדלה לאלעזר בנו.

ואף על פי שהזכירו גדלת ומעלת אהרן שעמד נגד מלאך המות ועצר המגפה, ואיש כזה איך שיך שימות? - אף על פי כן פגמו כנגד כבוד משה ואלעזר שהרהרו אחריהם.

ואז הכרח משה: להראות להן את אהרן מטל במטה, לומר: שבנדאי האמת בן הוא, שאהרן לא מת והוא חי וקיים, ומטל במטתו במנוחתו בשלום, אשרי לו - אבל אף על פי כן מצדכם הוא מת.

ואתם צריכים לקבל קדשת אהרן הנהן, עלידי אלעזר בנו, שצוה השם יתברך למסור כל כחו וגדלתו של אהרן לאלעזר, ועלידי אלעזר אתם יכולין בכל עת להמשיך עליכם קדשת אהרן הנהן הראשון, אם תחפשו ותבקשו את קדשתו פראוי.

ומחמת הפגם שלהם - גרמו "ששמע הפנעני מלך ערד שהוא עמלק" (תרגום יונתן ורש"י במדבר כא, א; במדבר רבה יט, כ), "שמת אהרן ונסתלקו עניי כבוד" (שם; ראשהשנה ג, תענית ט), כי "עמלק הוא מעולם רצועה מרדות לישראל" (תנחומא חקת יח), כי הוא 'זהמת הנהן', זהמת הערב רב של מצרים, בחינת זהמת הרע שבמדמה, בחינת 'נביא השקר', בחינת 'מנהיגים של שקר' שבכל דור ודור - שרוצים בכל פעם להסתיר ולהעלים אמתת קדשת הצדיק האמת, ובפרט אחר הסתלקותו וכנ"ל.

ועקר כחו חסו שלום הוא: פשאין ישראל מחפשין אותו פראוי. ועל כן אז דיקא בא עליהם 'הפנעני' שהוא 'עמלק' - והיו צריכים אז לשום אל לב כל זה, לחפש אותו עתה על כל פנים פראוי. אבל הבעל דבר מתגרה בכל עת, והסיתם לשוב לאחזריהם, והכל בעצת ראשי המתנגדים של משה ואהרן, שהם דתן ואבירם וכיוצא בהם, הינו: שחזרו לילך ולשוב למצרים, שהוא הרע של המדמה.

כי זה עקר התגרות והסתת הבעל דבר, שמבקש תואנות ועלילות, לשוב לכל חסו שלום לזהמת המדמה, בפרט אחר הסתלקות הצדיק שאומר: הרי כבר אפס תקנה חסו שלום, ועמלק מתגבר, שהוא בחינת עצם התגברות היצירה הרע, שמתעורר בהתגברות עצום בכל פעם, ועתה מה נעשה עוד. והכסילים חוזרים לאחזריהם - שזהו בחינת מה שקורין 'חסידים נפולים' רחמנא לצלן, שזה גרוע מהכל, כמו ששמעתי מפיו הקדוש (שיחות הר"ן קיט).

אבל "בני לוי החזירו" [כנ"ל ברש"י דברים י, ו] - כי עקר קיום העולם בכל דור, הוא עלידי בחינת 'בני לוי', שהוא בחינת אותם שאינם טועים בעגל ובכל

הנסיגות שנסו ישראל את הקדוש-ברוך-הוא, שכלם הם בחינת 'פגם-אמונה' וכו', ובני לוי דבקו בהשם ובמשה רבם, ולא טעו אחרי המתנגדים והחולקים על 'משה-רבנו', והם קימו את כל העולם.

ועל-כן באמת זכו: שהבדיל השם-יתברך אותם אליו לעמד לפניו לשרתו וכו', ועל-כן גם במלחמה הזאת של הפנעני שהוא עמלק, שבא עליהם אחר הסתלקות אהרן, שהתגרה בהם הבעל-דבר פלפון עד שחזרו לאחוריהם - עמדו 'בני לוי' באמתתם, ורדפו אחריהם, והחזירו אל הקדשה לשוב ולילך לארץ-ישראל.

ואז שבו בתשובה, והסתכלו כל ישראל בעצמם שפגמו הרבה, וחזרו והספידו את אהרן באלו מת אז, כמו שכתוב (דברים י, ז): "שם מת אהרן" וכו'. כי ראו שכל מיתתו הוא מצדם, ורק עכשו הם מרגישים ענין 'מיתת אהרן', שמיתתו הוא רק מצדנו בנ"ל, ועל-כן צריכין לבכות ולספד עליו הרבה בכל-עת, עד שנמשך קדשתו עלינו בכל-פעם.

וזהו שכתוב שם: "ויבהן אלעזר בנו תחתיו". והוא פליאה על-פי פשוטו של פרוש רש"י, כי אם תרץ מה שכתוב "שם מת אהרן", "שהוא מחמת שחזרו והספידוהו וכו'" - עדין קשה הרבה על מה שכתוב שם: "ויבהן אלעזר בנו תחתיו". והלא כבר נתבהן אלעזר תכף במיתת אהרן, כמו שכתוב בפרשת חקת!?

אך התורה מרמזת לנו: שישראל התחילו לתקן פגמם הנ"ל שהרהרו אחר משה ואלעזר וכו', בנ"ל, ולא חפשו את אהרן כראוי וכו'.

ועתה על-ידי ה'הספד' שהרגישו מיתתו כראוי וכו', והתחילו להתגעגע אחריו ולחפשו כראוי - אז דיקא: "ויבהן אלעזר בנו תחתיו".

כי רק עתה נמשך בשלמות התקון של הכהנה-הגדולה של 'אלעזר' שנתבהן תחת אהרן אביו, כי כן הדבר: שבכל-פעם שבוכין על הסתלקות-הצדיק, ומחפשין ומבקשין אותו כראוי - אזי מוצאין קדשתו בודאי, על-ידי הבן או התלמיד שממלא מקום אביו ורבו.

כי זה כלל גדול: שאין הצדיק מסתלק מן העולם, עד שנולד אחר תחתיו, כמו שאמרו רז"ל (יומא לח): "עד שלא מת עלי, זרחה שמשו של שמואל הרמתי" - וכן הרבה שחשבו שם. אבל צריכין לחפש ולבקש אחר זה הרבה הרבה, בפרט בדורות הללו.

ועל-כן פשהספידו כראוי על אהרן, שזהו בחינת החפוש והבקשה כראוי אחר הצדיק בנ"ל - אז דיקא: "ויבהן אלעזר בנו תחתיו" - כי רק אז נתבהן אלעזר בשלמות תחת אהרן, וזכו לקבל התקונים הנעשים על-ידי הפה-הגדול שמכפר על כל ישראל.

אף-על-פי שאלעזר מצדו כבר נתבהן על-פי הדבור כראוי - אבל מאחר שלא קבלו ישראל קדשתו כראוי, כי הרהרו אחריו בנ"ל - על-כן מצד ישראל עדין לא נתבהן כראוי. וגם אפלו בעצמו לא היתה קדשת כהנתו בשלמות, כל זמן שלא קבלו ישראל קדשתו כראוי, וכמו שאמרו רז"ל (ברכות לב): "כלום נתתי לך גדלה אלא בשביל ישראל וכו'". אבל עכשו: "ויבהן אלעזר בנו תחתיו", על-ידי שחפשו אחר 'אהרן' וכו', וכו'.

כי בן צריכים בכל-עת, בפרט בפנסתלק הצדיק האמת, שצריכין לבכות ולספד עליו הרבה. אבל צריכין לזהר מאד, שלא להפשיל על-ידי-זה לומר: "שכבר מת הצדיק ואפס תקנה חסו-שלום, ולא נשאר עוד בעולם חליפתו והשארתו!" - כי זהו פגם עצום מאד, כי בודאי הצדיק לא מת, ובודאי נשאר השארת קדשתו אצל בניו ותלמידיו, רק שצריכין לחפש ולבקש אחר זה מאד מאד וכו'.

ועל-ידי כל חפוש ובקשה - מוצאין בודאי קדשת השארתו אצל בניו ותלמידיו, שזהו בחינת: "שם מת אהרן ויבהן אלעזר בנו תחתיו", "אז" דיקא, וכו'.

"על בן יאמר בספר מלחמת ה'" (במדבר כא, יד)

כ. ח"א נת, ה - פשהחכמה בקיומה ובשלמותה, אזי הוא בבחינת (זהר בראשית לב): "חד עאל בין תרין" - שיכול ללחם "מלחמת ה'" (במדבר כא, יד), בבחינת (קהלת ט, יח): "טובה חכמה מכלי קרב".

"את והב בסופה" (במדבר כא, יד)

כא. ח"א נו, ח - 'מחלקת' הוא 'הפך הדעת'. אך יש מחלקת שהוא לשם-שמים, שהוא באמת דעת גדול מאד, יותר מהדעת של שלום, והיא אהבה ושלום גדול, כמו שאמרו חז"ל (קדושין ל: על במדבר כא, יד): **"את והב בסופה", "לא זזו משם עד שנעשו אוהבים זה לזה"**.

וזו שאמרו רז"ל (אבות פ"ה מ"ז): **"מחלקת שהיא לשם-שמים סופה להתקיים"** - הינו: שבאמת היא 'אהבה' כנ"ל. וזה: **"סופה להתקיים"** - בחינת 'אהבה', כמו שכתוב: **"את והב בסופה" כנ"ל**.

"ואשד הנחלים אשר נטה לשבת ער"

ונשען לגבול מואב" (במדבר כא, טו)

"פיון שבאו ישראל לעבר, נודעו ההר של ארץ-ישראל, בשפחה היוצאת להקביל פני גבירתה" (רש"י: במדבר רבה יט, כה)

כב. לקוטי-הלכות, ברפת-הריח ד, יח - זה כָּלֵל בכל הדברים שבקדשה: כשאדם רוצה לעשות איזה דבר שבקדשה כדי לזכות לתכלית הטוב שזוכין על-ידי מצוה הזאת.

אזי אי אפשר לו להגיע לקדשה זאת, כי אם כשמיסיעין לו מן השמים, ומאירין עליו ההארה בהעלם משרש הקדשה הזאת שהוא רוצה להגיע אליה, ובלא זה לא היה אפשר לו לעולם להגיע לקדשה זאת.

למשל: לענין קיום מצוה אחת - כגון כשאדם רוצה לזכות לקנות אתרוג נאה ומיניו, ויש לו מניעות רבות על זה, כגון שאין אתרוגים מצויים, או שהם ביקר גדול, והוא עני ואין לו ממון לקנותו. והוא משתוקק ומתגעגע ומתגעגע ביגיעות ומחפש דרכים איך להשיג ולהגיע לקנות האתרוג.

אזי: "הבא לטהר מסייעין לו" (יומא לח:). וה'סייע' דלעלא' הוא ממקור שרש הקדשה של המצוה הזאת שהוא עוסק להגיע.

דהינו: לענין זה שרוצה לקנות אתרוג, אזי שולחין עליו הארה מלמעלה, משרש קדשת האתרוג. וזאת הקדשה הולכת לסייעו ולחזק רצונו נגד המניעות שמתגברים עליו, עד שזוכה למצא האתרוג.

וזו בחינת: **"הבא לטהר מסייעין לו"** - כי ה'סייע' הוא משרש הקדשה' הזאת שהוא רוצה להשיגה. וכן הוא בכל המצוות.

ולולי זאת - לא היה באפשרי להאדם לעמד כנגד המניעות העומדים כנגדו למנעו מן הקדשה, כמו שאמרו רז"ל (ספד נד: קדושין ל:): **"אלמלא הקדוש-ברוך-הוא עוזרו, היה נופל בידו"**. והעזר והסייע, הוא מ'זאת הקדשה' בעצמה, כנ"ל.

ובפרט: כשאדם רוצה להשיג איזה קדשה הנוגעת לכלל יחדותו - כגון: להתקרב לצדיקים וכשרים-אמתיים וכו', או כשרוצה לבוא לארץ-ישראל' שהיא 'כלליות הקדשה' - שאזי מתגברים כנגדו המניעות בלי שעור, ואם לא היה הקדוש-ברוך-הוא עוזרו - לא היה אפשר לו לשבר המניעות ולבוא להצדיק או לארץ-ישראל.

אך השם-יתברך עוזרו ומסייעו בכל פעם, והסייע הוא: ששולח עליו הארה וקדשה מהצדיק בעצמו, או מארץ-ישראל בעצמה, ועל-ידי ההארה הזאת, יש לו פח לשבר המניעות, ולבוא לארץ-ישראל ולהצדיקה-אמת, כנ"ל.

וזו בחינת מה שפרש רש"י על פסוק (במדבר כא, טו): **"ואשד הנחלים אשר נטה לשבת ער"** - **"שפיון שרצו ישראל לכנס לארץ, חרד ההר של ארץ-ישראל, ובא לקראתם פתח לקראת כלה וכו'"**.

הינו כנ"ל: שמחמת שרצו לכנס לארץ-ישראל - בא 'קדשת ארץ-ישראל' לקראתם, וסייעה אותם להכניע האמורי והאמזת, שהם בחינת המונעים מארץ-ישראל. ואז מחמת שרצו כל ישראל לכנס לארץ-ישראל, נתעוררה קדשת ארץ-ישראל, ויצאה לקראתם בהארה גדולה בל-פה, עד שגם בגשמיות נתקרב ההר ובא לקראתם.

"ומשם בארה, הוא הבאר אשר אמר ה' למשה, אסף את העם ואתנה להם מים" (במדבר כא, טז)

כג. ח"א נח, א-ב - 'באר' ו'עין' ו'מן', כלם חזרו בזכות 'משה', כמו שאמרו חז"ל (תענית ט: - על זכריה יא, ח): **"ואכחיד שלשת הרועים בירח אחד"**: **"וכי בירח אחד מתו"!**

"באר חפרוה שרים, פרוה נדיבי העם במחקק

במשענתם וממדבר מתנה" (במדבר כא, יח)

"אמר רב מתנה: מאי דכתיב: 'וממדבר מתנה' - אם משים אדם עצמו במדבר זה שהכל דשין בו, תלמודו מתקנים בידו. ואם לאו, אין תלמודו מתקנים בידו" (ערוובין נד.)

כה. ח"א יד, ה - "אין אדם זוכה לתורה, אלא על-ידי שפלות", פמו שאמרו חז"ל (ערוובין נד. על במדבר כא, יח): "וממדבר מתנה".

שישבר גאותו מ'ארבע' בחינות 'שפלות' - פי צריך האדם להקטין עצמו: (א) לפני גדולים ממנו. (ב) ולפני בני-אדם בערכו. (ג) ולפני קטנים ממנו. (ד) ולפעמים שהוא בעצמו קטן שבקטנים, וצריך להקטין עצמו כנגד מדרגת עצמו, וידמה בעיניו שהוא למטה מפדרגתו, בבחינת (שמות טז, כט): "שבו איש תחתיו".

כו. ח"ב נו; ספר-המדות, 'שכרות' ח"ב ד - 'משה' הוא מלבש בכל אחד ואחד מישראל, בכל איבר ואיבר, ומזכיר כל איבר ואיבר שיעשה המצוה השייכה לאותו איבר. פי רמ"ח מצוות כנגד רמ"ח איברים. ועל-פני 'משה' נקרא "מחקק" (במדבר כא, יח; דברים לג, כא), "שהוא גימטריא רמ"ח" (בעל-הטורים בראשית מט, י; מגלה-עמקות פרכת חקת) - שמזכיר רמ"ח מצוות.

ועל-ידי ה'שכרות', שוכח אותם, בבחינת (משלי לא, ה): "פן ישתה וישכח מחקק" - שעל-ידי השתיה והשכרות, שוכח רמ"ח מצוות של משה.

כז. ח"ב עב - על-ידי שזוכין לראות עצמו עם הצדיקהאמת - מקבלין גדלה ושררה. ועקר הגדלה היא 'שפלות' וכו'.

פי על-ידי שרואין את-עצמם עם הצדיקהאמת, והצדיק מסתפל בו - על-ידי-זה מתנוצץ מחו ודעתו, ועל-ידי-זה מקבל גדלה ושררה כפי ערכו, בחינת (שמות יח, כא): "ואתה תחזה מפל העם, ושמת עליהם שרי אלפים שרי מאות".

פי על-ידי שיחזה משה ויסתפל בעם - על-ידי-זה בעצמו הוא משים אותם "שרי אלפים" וכו'.

פי על-ידי הסתכלותו בהם, מקבל פל-אחד גדלותו, על-ידי 'התנוצצות מחו' שמתנוצץ, על-ידי ההסתכלות שמסתפל בו 'חכם-הדור', בחינת 'משה'.

ו'תצו (שם): "פי בהסתלקותם של 'אהרן' ו'מרץ', נסתלקו 'ענן' ו'באר' - וחזרו בזכות 'משה'. וכשנסתלק 'משה', אזי נסתלקו 'באר' ו'ענן' ו'מן' - והוי כאלו מתו כל השלש בירה אחד".

ו'משה היה נשמתו כלול מ'שלשה אבות'" (זהר ויצא קנ. מהשמטות-הזהר), והיה לו פח להמשיך אלו ה'שלשה השפעות': (א) 'באר'. (ב) ו'ענן'. (ג) ו'מן' - פי "כלם [כל השלשה השפעות] חזרו בזכות משה" (תענית ט.).

(א) "באר מים חיים" (בראשית כו, יט) - זה בחינת 'אברהם', 'מימי החסד'. ו'אברהם התחיל לחפר בארות" (שם כא, כה; כו, טז-יח).

(ב) ו'ענן" - זה בחינת 'יצחק', בחינת: "חשך ענן וערפל" (דברים ד, יא), בחינת: "ותכהיו עיניו מראות" (בראשית כז, א).

(ג) ו'מן" - זה בחינת 'יעקב', בחינת: "לרעות ביעקב עמו" (תהלים עח, עא).

ו'משה' שהיה כלול מ'אבות' - נאמר בו (שמות ב, טו): "וישב משה על הפאר". וכתיב בה (שם כד, יח): "ויבא משה בתוך הענן". וכתיב בה (שם טז, טו): "ויאמר משה אלהם, 'הוא' הלחם". וכו'.

פי על-ידי ה'דעת', באים 'תלת הנ"ל' - שהם: 'אכילה' ו'שתיה'. 'אכילה' וכו'. 'שתיה' כלול ב'דעת', בבחינת (ישעיה נה, א): "הוי כל צמא לכו למים", שהיא 'באר', בחינת (משלי ה, טו): "ונוזלים מתוך בארך". 'מלבושים' וכו'.

"אז ישיר ישראל את השירה הזאת,

עלי באר ענו לה" (במדבר כא, יז)

כד. ספר-המדות, אנילה ח"ב טו; נגינה ח"ב ה - מה פשאדם שותה, מתחיל לומר ולנגן, ולא כן באכילתו - מחמת שאמרו 'שירה' על ה'באר' (במדבר כא, יז), ולא אמרו 'שירה' על ה'מן'.

[הרב מטשעהרין ז"ל צגן להמדרש (שמות-רבה כה, ז): ולמה לא אמרו 'שירה' על ה'מן', בשם שאמרו על ה'באר' (במדבר כא, יז)? - אלא על ה'מן' היו מוציאים 'דברי תפלות', שנאמר (במדבר יא, ז): "ועתה נפשנו יבשה אין כל". אמר הקדוש-ברוך-הוא: איני מבקש לא 'תרעומותיכם' ולא 'קלוסיכם', לפיכך לא נתן להם ישות לומר 'שירה', אלא על ה'באר', מפני שהיו מחבבין אותה, שנאמר (שם כא, יז): "עלי באר ענו לה"].

ועל־ידיִיה זוכה לְבִאוּר־הַתּוֹרָה, לְחִדוּשֵׁי־
דְאוּרֵיתָא. וְעַל־ידיִיה נִמְשָׁךְ בּוֹשָׁה. וְעַל־ידיִי
זֶה נַעֲשֶׂה תְשׁוּבָה, כִּי עַקֵּר ה'תְּשׁוּבָה' הִיא עַל־
יְדֵי ה'בוֹשָׁה'.

וְזֶה פְרוּשׁ (בַּמִּדְבָּר כ"א, יח): **"בְּאֵר הַפְּרוּיָה שְׂרִים, כְּרוּיָה
נְדִיבֵי הָעַם בְּמַחֲקָק בְּמִשְׁעֵנְתָם וּמִמְדַּבֵּר מִתְּנָה"**.

"בְּאֵר" - זֶה בְּחִינַת 'בְּאוּרֵי־הַתּוֹרָה, חִדוּשֵׁי־
דְאוּרֵיתָא, שְׂזוּכִין ה'שְׂרִים' שֶׁל יִשְׂרָאֵל, עַל־יְדֵי
שְׁמִסְתַּכְּל בְּהֵם בְּחִינַת 'מִשָּׁה', שְׁעַל־יְדֵי־זֶה מְקַבֵּל כָּל
אֶחָד אֶת גְּדֻלָּתוֹ פְּרָאוֹי לוֹ. וְעַל־יְדֵי 'בְּאוּרֵי־הַתּוֹרָה,
זוֹכִין לְבוֹשָׁה וְתְשׁוּבָה' כִּנ"ל.

וְזֶהוּ: **"בְּאֵר הַפְּרוּיָה שְׂרִים"**. **"הַפְּרוּיָה"** - זֶה בְּחִינַת
'בוֹשָׁה', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעיהו כד, יג): **"וְהַפְּרָה הַלְּבָבָה
וּבוֹשָׁה הַחֲמָה"**. כִּי עַל־יְדֵי 'בְּאוּרֵי־הַתּוֹרָה', בְּחִינַת
'בְּאֵר', זוֹכִין לְבוֹשָׁה'.

וְזֶהוּ: **"הַפְּרוּיָה שְׂרִים"** - הֵינּוּ 'שְׂרִים' הַנ"ל, בְּחִינַת
"שְׂרֵי־אֲלָפִים שְׂרֵי־מְאוֹת" וְכו'.

וְזֶה: **"כְּרוּיָה נְדִיבֵי הָעַם"**. **"נְדִיבֵי הָעַם"** - זֶה
בְּחִינַת 'תְּשׁוּבָה', כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י עַל פְּסוּק (שׁוֹפְטִים
ה, ב): **"בְּהַתְּנִיב עִם, בְּהַתְּנִיב לֶבֶם לְתְשׁוּבָה"**.

וְזֶהוּ: **"בְּמַחֲקָק בְּמִשְׁעֵנְתָם"** - **"מַחֲקָק"** (בַּמִּדְבָּר
כ"א, יח; דְּבָרִים ל"ג, כ"א), **"דָּא מִשָּׁה"** (בְּבִאֲבִתְרָא טו.). גַּם
"מַחֲקָק, בְּנִימְטְרִיא רַמ"ח" (בְּעַל־הַטּוּרִים בְּרֵאשִׁית
מט, י; מְגִלַּת־עֲמֻקּוֹת פְּרַשְׁת חֲקַת) - הֵינּוּ: בְּחִינַת ה'שְׁפָלוּת
שֶׁל מִשָּׁה' שְׁמֵלֶכֶשׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּרַמ"ח
אֵיבְרֵיו, בְּכָל אֵיבֵר וְאֵיבֵר.

"בְּמִשְׁעֵנְתָם" - זֶה בְּחִינַת 'תְּחִיָּה', כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ
רַז"ל (פְּסָחִים סח.) עַל פְּסוּק (זְכַרְיָה ח, ד): **"וְאִישׁ
מִשְׁעֵנְתוֹ בִּידוֹ"**, **"עֵתִידִין צְדִיקִים שְׂיַחֲיוּ מֵתִים"**
וְכו'.

וְזֶהוּ: **"בְּמַחֲקָק בְּמִשְׁעֵנְתָם"** - הֵינּוּ: שְׂיַחֲיָה נְחִיָּה
ה'שְׁפָלוּת שֶׁל מִשָּׁה' שֵׁישׁ בְּכָל הַרַמ"ח אֵיבְרִים שֶׁל
כָּל אֶחָד וְאֶחָד, עַל־יְדֵי ה'תְּשׁוּבָה'.

וְזֶהוּ: **"וּמִמְדַּבֵּר מִתְּנָה"**. **"מְדַבֵּר"** - הֵינּוּ:
"שְׁפָלוּת" - **"שְׁמִשִּׁים עֲצָמוֹ כִּמְדַבֵּר"**, כְּמוֹ
שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (עֲרוּבִין נד.). עַל־יְדֵי־זֶה: **"מִתְּנָה"** -
הֵינּוּ: **"שֶׁבֶת"**, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (שֶׁבֶת י): **"מִתְּנָה
טוֹבָה יֵשׁ לִי בְּבֵית גְּנָזִי וְשֶׁבֶת שְׁמָה"** - כִּי עַקֵּר

תְּעַנּוּג עוֹלָם־הַבָּא, בְּחִינַת 'שֶׁבֶת', בְּחִינַת 'חַיִּים'
נְצַחִים, יִהְיֶה רַק לָהּ שְׁפָלוּת' שֶׁל כָּל אֶחָד.

וְזֶה שֶׁכְּתוּב (אִיּוֹב לט, כח): **"סִלַּע יִשְׁכַּן וַיִּתְלַנֵּן"**.
"סִלַּע" - זֶה ה'בְּאֵר', בְּחִינַת 'בְּאוּרֵי־הַתּוֹרָה',
בְּחִינַת: **"בְּאֵר הַפְּרוּיָה שְׂרִים" כִּנ"ל.**

וְזֶהוּ (שֵׁם שֵׁם, כט): **"מִשְׁשׁ חֶפֶר אֲכָל"** - בְּחִינַת
'בוֹשָׁה' כִּנ"ל. כִּי עַל־יְדֵי 'בְּאוּרֵי־הַתּוֹרָה', זוֹכֶה
לְבוֹשָׁה'.

וְזֶהוּ: **"מִשְׁשׁ חֶפֶר אֲכָל"** - כִּי הוּא מִתְבַּיֵּשׁ לְהוֹשִׁיט
הָאֲכָל לִפְיוֹ, עַל־יְדֵי ה'בוֹשָׁה' שֶׁבָּאָה אֵלָיו.

וְזֶהוּ (שֵׁם): **"לְמַרְחֹק עֵינָיו יִבְיטוּ"** - הֵינּוּ: שְׂרוּאָה
וּמְבִיט אֵיךְ הוּא רַחוּק מֵהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ.

**כח. סֵפֶר־הַמִּדּוֹת, לְמוֹד מָה - "כְּשַׁעוֹשָׁה
אָדָם אֶת־עֲצָמוֹ הַפְּקָר לְלַמֵּד תּוֹרָתוֹ לְכָל, הַתּוֹרָה
נִתְּנָה לוֹ בְּמִתְּנָה"**.

(עַל־פִּי גְמָרָא נְדָרִים נה. - מֵאֵי דְכְּתִיב (בַּמִּדְבָּר כ"א, יח): **"וּמִמְדַּבֵּר
מִתְּנָה" וְכו'** - כִּינּוּ שְׁעוֹשָׂה אָדָם אֶת־עֲצָמוֹ כְּמִדְבָּר שֶׁהוּא מְפָקֵר
לְכָל, תּוֹרָה נִתְּנָה לוֹ בְּמִתְּנָה).

**כט. לְקוּטֵי־הַלְּכוֹת, רֵאשׁ־חֲדָשׁ ז, ט - וְזֶה
בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר כ"א, יח): **"בְּאֵר הַפְּרוּיָה שְׂרִים כְּרוּיָה
נְדִיבֵי הָעַם בְּמַחֲקָק בְּמִשְׁעֵנְתָם"**, וְדָרְשׁוּ רַז"ל
(בַּמִּדְבָּר־רִבָּה יט, כו): **"שְׁכָל נְשִׂיא וְנְשִׂיא הָיָה מִמְשִׁיד
בְּמַקְלוֹ מִיְמֵי הַבְּאֵר לְשִׁבְטוֹ"**.**

כִּי **"בְּאֵר מַיִם חַיִּים"** (בְּרֵאשִׁית כו, יט; שִׁירֵי־הַשִּׁירִים ד, טו)
- זֶה בְּחִינַת 'הַתְּגַלּוֹת אוֹר אֵי־סוּף', שֶׁהוּא 'מְקוֹר
חַיִּים', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִרְמְיָה ב, יג): **"הָעוֹזְבֵי מְקוֹר מַיִם
חַיִּים" וְכו'.**

**וְאֵי־אֲפָשֶׁר לְהַמְשִׁיד מִיְמֵי הַבְּאֵר, שֶׁהֵם 'הַתְּגַלּוֹת
אֲלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי אִם עַל־יְדֵי 'צְדִיקֵי־הַדּוֹר, שֶׁהֵם
בְּחִינַת 'שְׁנַיִם־עֶשֶׂר נְשִׂאִים' - שְׁכָל אֶחָד מִמְשִׁיד
הָאוֹר הַזֶּה לְשִׁבְטוֹ בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה.**

בְּבְחִינַת: **"בְּמַחֲקָק בְּמִשְׁעֵנְתָם"** - דְּהֵינּוּ: עַל־יְדֵי
ה'מִטָּה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'מַחֲוֹקָק', בְּחִינַת 'חֲקִיקָה
וְרִשְׁמִיָּה', בְּחִינַת 'צְמֻצוּם' - שֶׁהַנְּשִׂאִים יוֹדְעִים אֵיךְ
לְצַמֵּם הָאוֹר פְּרָאוֹי, לְהַמְשִׁיד בְּחִינַת 'מִיְמֵי הַבְּאֵר'
לְשִׁבְטוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'הַתְּגַלּוֹת מְלֻכוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ'
בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה וְכו'.

"וישב ישראל בכל ערי האמרי" (במדבר כא, ג' כד-כה)
- ענין "דרכי האמרי" -

ל. ח"א ית, ג - כל־זמן שאין לאדם אמונה בשלמות שאין שלמות אחריו - בודאי אין לו לקבל המלוכה וההנהגה. ואפלו מי שמאמין באיזה דבר שהוא מ"דרכי האמרי" (שבת פ"ו מ"ג; שבת סז: תוספתא שבת פ"ח), אף־על־פי שהוא מאמין בהשם־יתברך, אפלו מי שיש לו אמונה גדולה.

פי ה'מנהיגות', עקרה בבחינת 'רחמים', ועקר ה'רחמים' ב'הסרת עכו"ם', אפלו 'שמץ עכו"ם'. ואפלו ב'שהוא אומר: "צבי הפסיקו" (סנהדרין סה:) - אין לו רחמנות בשלמות. עד שיפשפש עצמו שלא ישאר אצלו 'אמונות' שאין צריך להאמין, ושיהיה "תמים עם ה' אלקיו" (דברים יח, יג).

לא. ח"א נה, ו - ההנהגות ואמונות פוזבות, הם בחינת "דרכי האמרי" (שבת פ"ו מ"י; שבת סז: תוספתא שבת פ"ח), פי "פתי יאמין לכל דבר" (משלי יד, טו).

וזוהו בחינת 'ארז', בחינת (עמוס ב, ט): "ואנכי השמדתי את האמרי אשר פגבה ארזים גבהו". וה'גבוהי קומה', על־פי הרב הן כסילים וכו'. וזה בחינת "דרכי אמורי", שאין להם שום שכל, מחמת "פי פגבה ארזים גבהו", הם מאמינים 'אמונות רבות פזביות'.

"ויצא עוג מלך הבשן לקראתם וכו'. ויאמר ה' אל משה אל תירא אותו" (במדבר כא, לג-לד)
- ענין 'עוג מלך הבשן' -

"ויאמר ה' אל משה אל תירא אותו" (במדבר כא, לד). תרין 'אותו' אינון שלימין באורייתא בתרין ווי", חד דא, וחד וכו', מאי טעמא, בגין דאינון 'אות' ממש וכו'. אוף הכא דין 'אותו', דא עוג דאתדבק באברהם, ומאנשי ביתיה הוה (פרקי דרבי אליעזר פט: עין עיר חיים שער מט פ"ט), וכד אתגזר אברהם מה פתיב (בראשית יז, כו): "ובל אנשי ביתו" וגו'. דא עוג דאתגזר עמיה, וקביל האי את קדישא. - פיון דחמא עוג, דישוראל מקרבין גביה, אמר הא ודאי אנא אקדימנא זכותא דקאים לון, ודא שוי לקבליה.

ביה שעתא דחיל משה, היך יכיל לאעקרא רשימא דרשיים אברהם. אמר: ודאי הא ימינא דילי מית [אחרן הכהן ירוע ימין שלי' נספלק], דהא ימינא בעיא להאי. אי נימא הא אלעזר, ימינא דסיקרא הוא, ולא דילי. והאי את לימינא הוא, דאברהם לימינא הוא.

מיד אמר קודשא־ברוך־הוא: "אל תירא אותו", לא תדחל להווא אות דיליה, ואפילו לימינא לא אצטריך. "פי בידך נתתי". שמאלא דילך ועקר ליה מעלמא, דהא הוא פגים רשימא דיליה, ומאן דפגים

להאי את, אתחזי לאתעקרא מעלמא, כל שפן שמאלא דילך דאיהו ידך, ועקר ליה מעלמא. - בגין כך אתעקור מעלמא, ואפילו דאיהו תקיפא מבני גבריאי, ובעא לשיצאה להו לישראל, נפל בידיה דמשה ואשתצו. בגין כך פלא שציואו ישראל, בנוי וכל עמיה וכל דיליה. כמה דכתיב (במדבר כא, לה): "ויצו אותו ואת בניו ואת כל עמו" וכו'.

(זהר חקת קפד.)

לב. ח"א נה, וז-ט - צריך לתקן בתפלתו בחינת 'שלש קולות'.

(א) "קול כסיל ברב דברים" (קהלת ה, ב) - להעלות הנופלים באמונות פזביות, ל'אמונה אמיתית' שהיא ה'תפלה' ולקבע בלבם אמונה שלמה.

(ב) "קול ענות אנכי שומע" (שמות לב, יח) - לכונן מאד בתפלתו, ועל־ידייזה מתקן את לב אותם ששכלם יותר ממעשיהם והשכל מחטיאם, והן הן הפילוסופים וכו', ובפרט הנואפים העוסקים בחכמת הפילוסופיא וכו'.

(ג) "כל היום פלמתי נגדי וכו' מקול מחרף ומגדף" (תהלים מד, טזיז) - להפך כל הבזיונות וחרפות משונאים, לכבוד.

ודע: שלאו כל אדם יכול לתקן קולות הנ"ל בתפלתו - פי לפעמים הקולות הנ"ל הם יוצאים מרשעים גדולים כליכך, עד שכל מי שעומד בנגדם, מסכן נפשו, וצריך לזה תפלה גדולה כמו תפלת 'משה־רבנו' על־י־השלום.

ואפלו משה רבנו היה ירא מ'עוג מלך הבשן', פי אחיזת 'עוג' היה סמוך לימין שהיא ארץ־ישראל, עד שאמר הקדוש־ברוך־הוא למשה (במדבר כא, לד): "אל תירא אותו", פי אמר: "הא ימינא דילי אסתלק" (זהר חקת קפד). ועוג אחיזתו בימין, שהוא מבני ביתא דאברהם (זהר שם), וארצו סמוך לארץ־ישראל, ובשביל זה היה ירא משה ממנו להתגרות.

כל־שפן שאר בני־אדם, שצריך מאד לפשפש את־עצמו, ולהבין שרש הרשע איך אחיזתו, אם יוכל להתגרות בו ולשיצאה לו.

וזוהו שאמר אבא־שאול (נדה כד:): "קובר מתים הייתי, פעם אחת רצתי אחר צבי, ונכנסתי בקולית [בעצם הירך] של מת, ורצתי אחריו שלש פרסאות, וצבי [ולכהשיג את הצבאי] לא הגעתי, וקולית לא פלחה. וכשחזרתי לאחורי, אמרו לי: של עוג מלך הבשן הייתה".

"קובר מתים הייתי" - שהיתה השתדלותו תמיד לראות בהפרת רשעים, "שבחיהם קרויין מתים" (ברכות יח:).

"פעם אחת רצתי אחר צבי" - כי עקר מפלתן של רשעים, הוא על-ידי המשכת קדשת ארץ-ישראל, בבחינת "שב לימיני" (תהלים קי, א), וְאַרְץ־יִשְׂרָאֵל "צבי היא לכל הארצות" (חזקאל כ, ו).

"ונכנסתי בקולית של מת" - שרצה לתקן קולות הנ"ל.

"ורצתי אחריו שלש פרסאות" - בבחינת התפלה, שהם שלש תפלות, ועל-ידם מתנוצץ אור שלשת אבות, כדי להמשיך אור ארץ-ישראל, בבחינת צבי.

"וצבי לא הגעתי, וקולית לא פלטה" - שלא השיג בבחינת ארץ-ישראל, בטוב קולות הנ"ל.

"וכשחזרתי לאחוריי" - הינו: אחר גמר תפילתי, שאז פוסע האדם לאחוריו שלש פסיעות.

"אמרו לי: של עוג מלך הבשן היא" - ואין כל אדם יכול לתקן קולות כאלו, כי "אחיזתו בימין", ואפלו משה רבנו היה ירא מפניו, עד שהבטיחו הקדוש-ברוך-הוא: **"אל תירא אותו"**, כמובא בזוהר (שם).

ובשביל זה - בבחינת רשע כ'עוג', נקרא **'פליט'**, כמו שכתוב (בראשית יד, יג): **"ויבא הפליט"**, "זה עוג" (נדה סא. בראשית דב' מב, ח) - **"שרצה שיהרג אברהם וישא את שרה"** (בראשית דב' שם). והקדוש-ברוך-הוא הוא כבש משפטו ממנו זמן רב, עד זמן משה רבנו, ובשביל זה נקרא **'פליט'**, בבחינת (איוב כג, ז): **"ואפלטתה לנצח משפטי"** - שנמלט מהמשפט זמן כביר וכו'.

[שיח-שוף-קדש ח"ו לא - לענן המבאר בתורה נ"ה במאמר אבא-שאויל לענן ארץ-ישראל: **"וצבי לא הגעתי"**, שמרמז על ארץ-ישראל, שהיא נקראת ארץ הצבי, אמר רבנו ז"ל: **"אבל אני פן השגתי את הצבי"**] [אָבְעָר אִיךְ הָאָב דַּעַם הַעֲרֵשׁ יָא גַעכאַפֿט] - כי זכה להיות בארץ-ישראל, על אף כל המכשולים והנסיונות הקשות, מה שלא זכו בו שאר צדיקים].

לג. ח"ב ת, בג-בסוף - עקר התפלה היא רחמים ותחנונים" (אבות פ"ב מ"ג), ועקר הרחמים תלוי ב'דעת'. וכשהסטרוא-אחרא יונקת מה'רחמנות', מפגם-ה'דעת', הינו 'דעת דסטרוא-

אחרא' שיונק על-ידי 'נפילת הדעת-דקדשה', בבחינת (בראשית ג, א): **"והנחש היה ערום"** - אז נפגם ה'רחמנות', ונעשה 'פעם' ו'אכזריות'. ועל-ידי-זה נקטן ה'דעת'.

ואז מתגבר 'תאות-נאוף' חסו-שלום - כי יש שלשה מחין באדם, וכל אחד הוא מחצה פרוסה בפני זאת התאווה. - ומאלו ה'שלשה מחין' נמשך 'שלשה מיני רחמנות' וכו'. וזה בבחינת 'שלש תפלות' ביום - כי כל 'תפלה' הוא בבחינת 'מח מיוחד' מה'שלשה מחין', בבחינת 'שלשה מיני רחמנות' התלויים במח, כי עקר ה'תפלה' היא 'רחמים' ותחנונים' פנ"ל. - ועל-פן פשהדעת נפגם, מזה בא חסו-שלום 'תאות-נאוף' פנ"ל.

ואזי אי-אפשר להתפלל בבחינת 'רחמים' ותחנונים', ואז התפלה בבחינת דין (שמכרח להתפלל מצד הדין ואינה רחמים ותחנונים ונפץ לפטר התפלה מעליו). ואז הסטרוא-אחרא יונקת מהתפלה, וכולעת אותה.

ואז צריכים 'בעל-בח' גדול שיוכל להתפלל תפלה בבחינת 'דין', לעשות "פלילות עם קונו" (סנהדרין מד פב:), בבחינת 'מטה עז'.

והסטרוא-אחרא רוצה לבלע גם התפלה הזאת, אך היא עומדת בבית-הבליעה שלה, ומכרחת על-ידי-זה להקיא כל מה שבלעה, כל הקדשות של הדעת והרחמנות והתפלות שבלע, בבחינת (איוב כ, טו): **"חיל בלע ויקאנו"**.

ולא די שהוא מקיא ומוציא כל הקדשה שבלע, אף גם מכרח להקיא ולהוציא עצמות החיות שלו ממש, מקרבו ומבטנו, בבחינת (שם): **"מבטנו ירשנו אל"**.

וזהו בבחינת גרים שמתגירין - שהיו תחלה מ'עצמות הסטרוא-אחרא' ממש, ועכשו חוזרין אל ה'קדשה'.

ועל-ידי ה'גרים' שמתגירין - נתרבה ונתגדל כבודו יתברך. ועל-ידי-זה זוכין ל'התפשטות הנבואה'. ועל-ידי-זה נתברר המדמה, וזוכין לאמונה בשלמות. ועל-ידי-זה זוכין לה'שיר חדש שיתער לעתיד", בבחינת קולו של המזכיה הראוי. ואז הוא מוסיף ונותן ריח טוב בהנשמות על-ידי תוכחתו.

וְזֶה פָּרוּשׁ מֵאִמֶּר רַז"ל עַל 'עוֹג מֶלֶךְ הַבִּשְׁוֹן' (בְּרִכוֹת נד:): "אָמַר: מִחֲנֵה יִשְׂרָאֵל כִּמְהָ הוּא, תִּלְתָּא פְּרָסִי. אִזְל וְאֶעְקֹר טוּרָא בֵּת תִּלְתָּא פְּרָסִי, וְאֲשַׁדִּי עֲלֵיהּ. עֶקֶר טוּרָא בֵּת תִּלְתָּא פְּרָסִי, וְאוֹתְבָה אַרְיִשָׁה. אִיתִי עִלָּה קוּמְצָא וְנִקְבוּהָ, וְנַחַת עִלָּה אַצְוָאָרָה. בְּעָא לְמִשְׁלָפָה, מִשְׁכוּהָ שְׁנָה לְהֵאֵי גִיסָא וְלְהֵאֵי גִיסָא. מִשָּׁה כִּמְהָ הוּא, עֶשֶׂר אַמְיִן. שְׁקַל נִרְגָּא בֵּת עֶשֶׂר אַמְיִן, וְשׂוּר עֶשֶׂר אַמְיִן, וּמְחִיָּה בְּקַרְסָלָה, וְקַטְלָה."

[אמר 'עוג' לעצמו: מחנה ישראל מה גדלו? שלש פרסאות - אלך ואעקר הר שמדתו שלש פרסאות, ואשליך עליהם ואהרגם. הלך ועקר הר בן שלש פרסאות, והניחו על ראשו, לשאתו אל מחנה ישראל ולהשליכו עליהם. אלא שהביא הקדוש-ברוך-הוא 'נמלים' על הקר, והם נקבו בו חור. ונפל הקר סביב צוארו של 'עוג' כְּאֶשֶׁר רָאשׁוּ בַחֹר. - רָצָה 'עוֹג' לְהוֹצִיאָו מֵעֵלְיוֹ. הִתְאַרְכוּ שְׁנָיו וְנִמְשְׁכוּ לְצַד זֶה וְלְצַד זֶה וְחָדְרוּ לְהָר, וְלֹא יָכַל לְהוֹצִיאָו. - 'מִשָּׁה' כִּמְהָ הִיָּה גְבוּהָ? עֶשֶׂר אַמּוֹת! לָקַח מִשָּׁה גֶרְזֵן שְׁאָרְכוּ עֶשֶׂר אַמּוֹת, וְקִפֵּץ לְגִבָּה עֶשֶׂר אַמּוֹת, וְהִכָּה 'עוֹג' בְּקַרְסוֹלוֹ, וְהִרְגּוֹ].

פִּי "עוֹג הָיָה אַחִיזְתוֹ בְּיַמִּין" (זֶה־רַק קָפַד). וְהָיָה יוֹנֵק מִה'דַּעַת־דְּקַדְשָׁה, וְרָצָה לְהִתְגַּבֵּר עַל יִשְׂרָאֵל.

וְזֶה שְׁאֵמַר: "מִחֲנֵה יִשְׂרָאֵל כִּמְהָ הוּא, תִּלְתָּא פְּרָסִי". "מִחֲנֵה יִשְׂרָאֵל" - זֶה בְּחִינַת 'קִדְשֵׁת הַמִּחֲנֵה שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא עַל־יַדֵּי שְׁמִירָה מִתְאַוֶּת־נְאוּף, בְּחִינַת (דְּבָרִים כג, טו): "וְהָיָה מִחֲנִיף קְדוֹשׁ". וְעֶקֶר הַשְּׁמִירָה הוּא עַל־יַדֵּי בְּחִינּוֹת 'תִּלְתָּא פְּרָסִי, הֵינּוּ: 'תִּלְתָּ מַחִין, שְׁכָל אֶחָד הוּא 'מְחַצָּה פְּרוּסָה' בְּפָנָי תְּאוּה זֹ כֵּן־ל.

"אִזְל וְאֶעְקֹר טוּרָא בֵּת תִּלְתָּא פְּרָסִי, וְאֲשַׁדִּי עֲלֵיהּ". "טוּרָא" - זֶה בְּחִינַת ה'תְּפִלָּה, בְּבְחִינַת (ישעיה נה, ז): "וְהֵבִיאוּתִים אֶל הַר קְדָשִׁי, וְשִׂמְחָתִים בְּבֵית תְּפִלָּתִי". וְזֶהוּ: "בֵּת תִּלְתָּא פְּרָסִי" - כִּי ה'תְּפִלָּה' נִמְשַׁכֶּת גַּם־בֶּן מִשְׁלֵשׁ הַמַּחִין, בְּחִינַת 'מְחַצּוֹת פְּרוּסוֹת' - שְׁמֶשֶׁם נִמְשָׁךְ 'שְׁלֹשָׁה מֵינֵי רַחֲמָנוֹת, בְּחִינּוֹת 'שְׁלֹשׁ תְּפִלוֹת' בְּיוֹם כֵּן־ל.

הֵינּוּ: שֶׁהִסְטֵרָא־אֶחְרָא שִׁישׁ לָהּ יִנְיָקָה מִן ה'דַּעַת, בְּחִינַת 'עוֹג' - הִיא רוֹצֵה לְעַקֵּר חִסְיוֹשְׁלוֹם תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל, לְהַמְשִׁיכֵם אֵלֵיהֶם וּלְבַלְעֵם.

וְזֶהוּ שְׁאֵמַר: "וְאֲשַׁדִּי עֲלֵיהּ" - כִּי עֶקֶר רְצוֹנוֹ, הוּא רַק לְהַמְשִׁיךְ אֵלָיו 'תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל' לְהִתְאַחֵז בָּהֶם. אָבֵל אַחֲרֵיכֶן כִּשְׁהֶם אֶצְלוֹ חִסְיוֹשְׁלוֹם - אִזִּי

מְרַצָּה לְחֹזֵר וּלְהַשְׁלִיכֵם עַל יִשְׂרָאֵל - כִּי מֵאֲחֵר שְׁכַבְר יִנֵּק מֵהֶם, אִזִּי אֶחָד־עַל־פִּי שֶׁהוּא מְעַצְמוֹ מְחֹזֵר וּמְשִׁיכֵם לְיִשְׂרָאֵל, עֲדוּן הֵם פְּגוּמִים, עַל־יַדֵּי שִׁישׁ לוֹ יִנְיָקָה מֵהֶם.

"אִזְל עֶקֶר טוּרָא בֵּת תִּלְתָּא פְּרָסִי, וְאוֹתְבָה בְּרִישָׁה" - הֵינּוּ: שֶׁהִתְגַּבֵּר וְעֶקֶר תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת "טוּרָא בֵּת תִּלְתָּא פְּרָסִי".

"וְאוֹתְבָה בְּרִישָׁה" - שֶׁהַמְשִׁיךְ ה'תְּפִלוֹת, בְּחִינּוֹת 'דַּעַת וְרַחֲמִים, לְתוֹךְ הָרֹאשׁ וְהַמִּחַ שְׁלוֹ, בְּחִינּוֹת: "וְהִנְחֵשׁ הָיָה עָרוֹם" כֵּן־ל.

"אִיתִי קוּמְצָא" - זֶה בְּחִינּוֹת הַתְּפִלָּה שֶׁל ה'בְּעַל־כַּח, שֶׁהִיא בְּבְחִינַת 'קְמוּץ' וְ'דִין, בְּחִינּוֹת "מִטָּה עִז" הֵן־ל.

"וְנִקְבוּהָ" - זֶה בְּחִינַת (חֲבֻקִּים ג, יד): "נִקְבַּת בְּמִטְיִי רֹאשׁ פְּרִזּוֹ" - כִּי עַל־יַדֵּי הַתְּפִלָּה בְּבְחִינַת 'קְמוּץ וְדִין' שֶׁל ה'בְּעַל־כַּח, מְשַׁבְּרִין וּמְכַנְיְעִין אוֹתוֹ, כִּי הִיא עוֹמֶדֶת בְּבֵית־הַבְּלִיעָה שְׁלוֹ, בְּבְחִינַת (איוב מא, יד): "בְּצוּאָרוֹ יִלִּין עִז".

וְזֶהוּ: "וְנַחַת אַצְוָאָרָה" - שֶׁהִיא 'עוֹמֶדֶת בְּצוּאָרוֹ'. וְזֶהוּ: "בְּעָא לְמִשְׁלָפָה" - כִּי הוּא מְכַרַּח לְהוֹצִיא וּלְהַקִּיא כָּל הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל הַתְּפִלוֹת וְהַדַּעַת שְׁבִלְע, בְּבְחִינַת: "חֵיל בָּלַע וְיִקְאָנוּ" כֵּן־ל.

וְזֶהוּ: "מִשְׁכוּהָ שְׁנָה" וְכוּ' - כִּי לֹא דֵי שְׁמִקִּיא וּמוֹצִיא קְדָשֵׁת תְּפִלַּת יִשְׂרָאֵל וְכוּ', אִף גַּם "מִבְּטָנוֹ יוֹרִישָׁנוּ אֵיל", שְׁמְכַרַּח לְהוֹצִיא עֲצָמוֹת חִיּוֹתוֹ מִמֶּשֶׁ, שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת 'גְּרִים'. וְזֶהוּ בְּחִינַת: "מִשְׁכוּהָ שְׁנָה" - בְּחִינַת (שִׁיר־הַשִּׁירִים ה, יד): "מַעֲיִו עָשִׂת שָׁן" - הֵינּוּ: שְׁמְכַרַּח לְהוֹצִיא עֲצָמוֹת חִיּוֹתוֹ מִתּוֹךְ קִרְבוֹ וּמַעֲיִו.

"מִשָּׁה כִּמְהָ הוּא, עֶשֶׂר אַמְיִן". "מִשָּׁה" - הוּא בְּחִינַת 'נְבוּאָה', כִּי 'מִשָּׁה רִבֵּן שֶׁל כָּל הַנְּבִיאִים'.

וְזֶה בְּחִינַת 'עֶשֶׂר אַמְיִן' - בְּחִינַת 'עֲשָׂרָה מְדֻרְגּוֹת שֶׁל נְבוּאָה'. כִּי עַל־יַדֵּי 'מִטָּה עִז' הֵן־ל, שֶׁעַל־יָדוֹ נִתְגַּלָּה ה'כְּבוֹד, זֹכִיךְ לְנְבוּאָה' כֵּן־ל.

"שְׁקַל נִרְגָּא בֵּת עֶשֶׂר אַמְיִן". "נִרְגָּא" - זֶה בְּחִינַת 'כְּלִי־מְלָאכָה שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית'. וְזֶהוּ: "בֵּת עֶשֶׂר אַמְיִן" - בְּחִינַת 'עֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת שְׁבָהֶם נִבְרָא הָעוֹלָם" (אָבוֹת פ"ה מ"א), בְּחִינַת 'כְּלִי־מְלָאכָה שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית'.

וְזֶה: "מְדַלֵּג" - זֶה בְּחִינַת הַמְדוּת שֶׁל הַנְּגוּן שְׁקוֹרֵין 'מֵאֶסֶן', שֶׁנֶּעֱשִׂין עַל־יְדֵי 'דְּלוּג וּקְפִיצָה' עַל הַנִּמּוּן שֶׁבַּנּוֹר.

וְזֶה הַנְּגוּן - הוּא בְּחִינַת הַקּוֹל הַנִּלְבָּל בְּחִינַת "קוֹל יַעֲקֹב" (בְּרֵאשִׁית כו, כב), שֶׁמְכַנִּיעַ 'עֶקֶב דְּסִטְרָא' אַחֲרָא, בְּבְחִינַת (שֵׁם כה, כו): "וַיְדוּ אַחְזַת בַּעֲקֵב עֵשׂוּ".

וְזֶה: "וּמַחִיָּה בְּקַרְסָלָה וּקְטִלָּה" - שֶׁהִכָּה וְהַכְנִיעַ 'עֶקֶב דְּסִטְרָא-אַחֲרָא' עַל־יְדֵי בְּחִינַת 'קוֹל הַנְּגוּן' הַנִּלְבָּל.

כִּי עַל־יְדֵי 'נְבוּאָה' - זוֹכִין לְ'אַמוּנָה', בְּחִינַת 'עֲשֵׂרָה מְאֻמְרוֹת'. כִּי עַל־יְדֵי 'אַמוּנָה' - מְאֻמְנִים בְּחִדוּשֵׁי הָעוֹלָם, שֶׁהֵשִׂים יְתַבָּרַךְ בְּרָא הַכֹּל בְּעֲשֵׂרָה מְאֻמְרוֹת. וְעַל־יְדֵי 'אַמוּנָה' - זוֹכִין לְחִדוּשֵׁי הָעוֹלָם שְׁלַעֲתִיד, וְאִז יִתְעַר "שִׁיר חֲדָשׁ" הַנִּלְבָּל.

וְזֶה: "וְשׁוֹר עֵשֶׂר אַמּוּן" - זֶה בְּחִינַת 'הַשִּׁיר שְׁלַעֲתִיד', שֶׁהוּא 'שִׁיר פְּשׁוּט' וְכוּ', שֶׁהוּא יוֹדֵד אוֹתִיּוֹת, בְּחִינַת 'עֵשֶׂר אַמּוּן'.

וְזֶה: "וְשׁוֹר" - בְּחִינַת (שִׁיר-הַשִּׁירִים ב, ח): "מְדַלֵּג עַל הַהָרִים מִקַּפֵּץ עַל הַגְּבָעוֹת". "הָרִים וּגְבָעוֹת" - הֵם בְּחִינַת 'רִיחֹת', בְּבְחִינַת (שֵׁם ד, ו): "יֵאֻלֵּךְ לִי אֶל הַר הַמּוֹר וְאֶל גְּבַעַת הַלְּבוֹנָה" - הִנְנוּ: הַרִיחֹת הַגְּדֻלִים בְּגוּן, עַל־יְדֵי קוֹל הַנְּגוּן שֶׁמְשַׁקָּה אֶת הַגֶּן.

לקוטי תפלות על התורה - פרשת חקת

תפלות בענין: פרה אדמה | מי מריבה וביאורי התורה | עוג מלך הבשן

שֶׁתִּשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ מִלֵּב הָעֲלִיּוֹן דְּבוּרִים חַמִּים בְּנַחֲלֵי אֵשׁ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "חֵם לִבִּי בְּקִרְבִּי בַּהֲגִיגֵי תְבַעַר אֵשׁ דְּבַרְתִּי בְלִשׁוֹנִי".

וְנִזְכָּה לְדַבֵּר תָּמִיד דְּבוּרִים קְדוּשִׁים בְּחַמִּימוֹת וּבְהַתְלַהֲבוֹת גְּדוֹל דְּקִדְשָׁה, וְכָל דְּבָרֵינוּ יִהְיוּ בְּנַחֲלֵי אֵשׁ, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ 'בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה' מִלֵּב הָעֲלִיּוֹן.

וְתִזְכְּנוּ לְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה תָּמִיד חִדוּשִׁין דְּאוּרֵי־תֵא חִדוּשִׁין אֲמִתִּיִּים דְּקִדְשָׁה, חִדוּשִׁין שִׁיחֵיו לָךְ לְנַחַת וּלְרִצּוֹן לְפָנֵי כְּסֵא כְבוֹדְךָ, חִדוּשִׁין שֶׁתִּתְפָּאֵר בָּהֶם בְּכָל הָעוֹלָמוֹת.

וְאִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ תָּמִיד דְּבוּרִים חַמִּים בְּנַחֲלֵי אֵשׁ עַל־יְדֵי תְפִלָּה וְתַחֲנוּנִים.

וְתִזְכְּנִי לְהַתְפַּלֵּל אֵלֶיךָ בְּהַתְקַשְּׂרוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁתְּהִיָּה תְפִלָּתְנוּ תְפִלַּת רַבִּים וְלֹא תִמָּאֵס אֶת תְּפִלָּתְנוּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "הֵן אֵל כַּבִּיר וְלֹא יִמָּאֵס". וַיִּתּוּסֶף וַיִּתְגַּדֵּל לְמַעַלְהָ תוֹסֵפוֹת קִדְשָׁה רַבָּה וְעֲצוּמָה עַל־יְדֵי תְפִלָּתְנוּ,

☉ [א] לקוטי תפלות ח"א נה ☉
(על-פי לקוטי מוה"ר ח"א נה, אבא שאול אומר)
"ויקחו אליך פרה אדמה תמימה" (במדבר יט, ב)

וְתִהְיֶה תְפִלָּתְנוּ בְּשִׁלְמוֹת גְּדוֹל בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, עַד שִׁיתַּתְקַן עַל־יְדֵי תְפִלּוֹתֵינוּ כָּל הַתְּקוּנִים שֶׁנִּתְתַּקְּנוּ עַל־יְדֵי הַפְּרָה אֲדָמָה שֶׁשׁוֹרָה מִשָּׁה רַבָּנוּ בַּמִּדְבָּר.

☉ [ב] לקוטי תפלות ח"א כ ☉
(על-פי לקוטי מוה"ר ח"א כ, תשעה תקונין)
בענין 'מי מריבה' וביאורי התורה, ולהכניע המתנגדים והמונעים מלבוא לארץ ישראל ולשאר דברים שבקדשה

וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיבִים, וְתַפְתַּח אֶת לִבֵּנוּ שֶׁנוֹכַח לְהַתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ ה' אֱלֹמֵינוּ בְּכָל לֵב וּנְפֶשׁ, וְנִזְכָּה לְשַׁפֵּךְ אֶת לִבֵּנוּ כַּמִּים נוֹכַח פְּנֵי ה', שֶׁנִּשְׁפָּךְ שִׁיחֵנוּ וְתְפִלָּתְנוּ לְפָנֶיךָ תָּמִיד בְּאֲמֵת, בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים.

עַד שֶׁנֶּעֱוָרֵר רַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ וַיִּהְיוּ וַיִּכְמְרוּ רַחֲמֵי לְבָבְךָ עָלֵינוּ, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ 'בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה' מִלֵּב הָעֵלְיוֹן אֲשֶׁר שָׁם כְּתוּבִים כָּל בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה.

וְתִזְכְּנוּ שְׁנֹלֵךְ בְּדַרְפָּה שֶׁל תּוֹרָה, וְנִזְכָּה לְקִים דְּבָרֵי רְבוּתֵנוּ זְכוּרֹנִים־לְבָרְכָה, אֲשֶׁר גָּלוּ לָנוּ דַרְפָּה שֶׁל תּוֹרָה: "לֹאכֹל פֶּת בַּמִּלָּחָה, וּמִים בַּמְשׁוּרָה נִשְׁתָּה", וּבַתּוֹרָה נִהְיָה עִמָּלִים תָּמִיד.

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ 'בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה' מֵהַנְּשָׁמָה הַקְּדוּשָׁה הַסּוּבֹלֶת מְרִירוֹת עַל שֶׁעֲבוּד הַתּוֹרָה, אֲשֶׁר מִשָּׁם נִמְשָׁכִין כָּל הַחֲדוּשִׁין וְכָל הַבְּאוּרִים שֶׁל הַתּוֹרָה.

וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ 'בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה' מִשָּׁם בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, עַד שְׁאִזְכָּה לְחַדֵּשׁ תָּמִיד חֲדוּשִׁין דְּאוּרֵי־תָא אֲמִתִּיִּים, חֲדוּשִׁין דְּקְדוּשָׁה, חֲדוּשִׁין הַנִּמְשָׁכִין מִתְּלִיסָר תְּקוּנָא דִּיקְנָא קְדִישָׁא, שֶׁהֵם שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת בָּהֶן.

וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי מְרִיבוֹת וּמַחֲלָקָת, וְתִבְטַל שְׁנֵאת־חֲנָם מֵעֲלֵינוּ וּמֵעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְתֵן לִלְבָב כָּל הַחוֹלְקִים עָלֵינוּ, שִׁישׁוּבוּ מִשְׁנֵאתָם וּמִמַּחֲלָקוֹתָם, וְהֵט לִבָּבָם אֶל הָאֱמֶת, וְלֹא יַעֲזֹרוּ עוֹד מְרִיבָה עָלֵינוּ בְּחָנָם, וְתִשִּׁים שְׁלוֹם בֵּין עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, חוּס וְחַמֵּל עָלֵינוּ וְזַכְּנוּ לְבַא לְכָל מָה שֶׁבִּקְשָׁנוּ מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁנִּזְכָּה לְדַבּוּרִים חַמִּים דְּקְדוּשָׁה, וְלַחֲדוּשִׁין דְּאוּרֵי־תָא אֲמִתִּיִּים.

וְנִזְכָּה שִׁיְהִיו נִבְרָאִין מִלְּאָכִים קְדוּשִׁים מִכָּל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל חֲדוּשֵׁי תּוֹרַתְנוּ בְּקְדוּשָׁה וּבְטָהֳרָה. וְאֵלוּ הַמִּלְּאָכִים הַקְּדוּשִׁים יִצְטָרְפוּ וְיִתְחַבְּרוּ עִם כָּל הַמִּלְּאָכִים הַנִּבְרָאִים תָּמִיד עַל־יְדֵי הַחֲדוּשֵׁי־תּוֹרָה שֶׁל צְדִיקִים אֲמִתִּיִּים.

וְכָל אֵלוּ הַמִּלְּאָכִים הַקְּדוּשִׁים, יִקְבְּלוּ כַּח מַאֲדוּם הַמְּמַנֶּה עַל הַחֲרֵב לְעַנֵּשׁ אֶת הָרָשָׁעִים בְּחֲרָבָא וְקִטְלָא, כְּדֵי לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַעַר אֶת כָּל "מוֹצִיאֵי דְבַת הָאָרֶץ רָעָה", שֶׁהֵם כָּל כָּל הַמוֹנְעִים וְהַמְּפַסְּקִים

וְהַמְּעַכְּבִים מִלְּבַא לְאָרֶץ־יִשְׂרָאֵל, אוֹ שֶׁתִּבְיָא "מִרְדָּךְ בְּלִבָּבָם" לְבַל יְהִיָה לָהֶם כַּח לְעַכָּב וּלְמַנְעֵ אוֹתָנוּ חֲסִי־שְׁלוֹם מֵאָרֶץ־יִשְׂרָאֵל, אוֹ מִשְׁאָר כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבִּקְדָשָׁה.

כָּל אֲרָמִים, חוּס וְחַמֵּל עָלֵינוּ, וְתֵן לָנוּ כַּח בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כָּל הַמְּעַכְּבִים וְהַמוֹנְעִים מִן הַקְּדוּשָׁה הַקְּמִים עָלֵינוּ בְּכָל עֵת, וְרוֹצִים לְהַתְּנַבֵּר חֲסִי־שְׁלוֹם, לְבַלְבַּל אוֹתָנוּ חֲסִי־שְׁלוֹם מֵעֲבוּדְתְךָ בְּאֱמֶת.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לִבָּבָם, חוּסָה עָלֵינוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, וְהִיָּה בְּעִזְרוֹנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מֵהֶם, וּשְׁבוּר זְרוּעִם וְכַחֶם, שְׁלֹא יְהִיָה לָהֶם שׁוּם כַּח לְמַנְעֵ אוֹתָנוּ חֲסִי־שְׁלוֹם מִשׁוּם דְּבַר שֶׁבִּקְדָשָׁה, וְלֹא יִזְכְּלוּ לְבַלְבַּל אוֹתָנוּ וְכָל הַנְּלוּיִם אֵלֵינוּ כָּלֵל.

וְעִזְרָנוּ אוֹתָנוּ, וְאֵת כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל הַחֲפָצִים בְּעֲבוּדְתְךָ, לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֱמֶת, שִׁיְהִיָה לָנוּ כַּח לְהַכְנִיעַ אֶת הָרָשָׁעִים הַמִּתְנַגְּדִים וְהוֹלְקִים עַל הָאֱמֶת, הַרוֹצִים לְרַחֵק אוֹתָנוּ מֵעֲבוּדְתְךָ בְּאֱמֶת. וְתֵתֵן לָנוּ כַּח, לְעוֹרֵר עָלֵהֶם מִשְׁפָּטֵי הָאֱמוּנוֹת, וְנִזְכָּה לְדוֹן אוֹתָם, וּלְהַכְנִיעַ אוֹתָם בְּמִשְׁפָּטֵיהֶם.

וְעִזְרָנוּ שֶׁנִּצְלִיחַ בְּמִשְׁפָּטָם, וְכָל הַחוֹלְקִים וְהַמוֹנְעִים מִדְּרָכֵי הַקְּדוּשָׁה הָאֲמִתִּיִּים, כָּלֵם יֵצְאוּ חִיבִים בְּדִינֵיהֶם, וְנִשְׁפִּיל אוֹתָם עַדִּי אָרֶץ עַל־יְדֵי מִשְׁפָּטֵיהֶם, וְנוֹצִיא בְלָעָם מִפִּיהֶם.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לִבָּבָנוּ, שֶׁפּוֹנְתָנוּ לְטוֹבָה כְּדֵי לְהַעֲמִיד הַדַּת הַקְּדוּשָׁה עַל תְּלוּ, כְּדֵי שֶׁנִּזְכָּה לִילָךְ בְּדֶרֶךְ הַקְּדוּשָׁה, "בְּדֶרֶךְ מִלְּכּוֹ שֶׁל עוֹלָם", וְאֵין לָנוּ כַּח לְעַנֵּשׁ אֶת הָרָשָׁעִים כִּי־אִם בְּדִינֵיהֶם.

עַל־כֵּן חַמֵּל עָלֵינוּ, וְעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל הַמְּקַנָּאִים קְנֵאת ה' צְבִי־אוֹת, וְעוֹמְדִים לְדוֹן וּבָאִים בְּמִשְׁפָּטֵי הַעֲפוּ"ם, כְּדֵי לְהַכְנִיעַ הָרָשָׁעִים הַחוֹלְקִים עַל הָאֱמֶת.

וְתֵתֵן לָנוּ כַּח, שֶׁנִּצְלִיחַ בְּמִשְׁפָּטָם, בְּאִפְן שֶׁנִּזְכָּה לְהַשְׁפִּילֵם וּלְשַׁבֵּרֵם וּלְהַכְנִיעַם עַד עֶפְרָה, כָּלֵם יִכְרְעוּ וְיִפּוּלוּ בְּמִשְׁפָּטָם, יִפְּלוּ וְלֹא יִקּוּמוּ, וְלֹא יְהִיָה לָהֶם עוֹד שׁוּם כַּח לְבַטֵּל

ג] לקוטי תפלות ח"ב ח

(על-פי לקוטי מוה"ר ח"ב ה, 'תקעו תוכחה')

**בענין הכנעת קלפת עוג מלך הבשן,
ולזנות להשיר חדש שיתער לעתיד**

רבנו של עולם, תן לי חיים ואחיה ולא
אמות, תן לי חלק טוב לעולם הבא.
זפני זפני, חנני חנני, עזרני והושיעני, שאזכה
לשמע קול השיר והנגון הזה שיתער לעתיד
בעת שתחדש את עולמך.

ותזכרנו להתקרב לצדיק אמת, אשר כבר
זכה לקול השיר הזה, באפן שיהיה
ראוי להזכיר אותנו ואת כל עמך ישראל,
לעזר ריח הטוב של גרעין על ידי תוכחתו
הטובה, שיהיה לו כח להפך כל עונותינו
לזכיות, ולהעלותנו מטמאה לטהרה מחל
לקדש.

ויכשיך עלינו ריח גרעין, ויחזק את נפשנו
ורוחנו ונשמותינו בקדשה חזקה
ונכונה.

ויכניע לפנינו, את כל צרינו ורודפנו,
וילחום בעדנו מלחמת עוג מלך
הבשן, להכניע ולשבר ולעקר ולכלות ולבטל
'קלפת עוג מלך הבשן' מן העולם, עם כל
הקלפות והסטרין אחרנין שבעולם, שהם
זוהמת הנחש, הרודפים אחר חלושי כח
שבועמך ישראל.

אנא ה', אתה ידעת פי אין בנו כח לעמד
בפניהם, חוסה על עם עני ואביון, על
חלושי כח פמונו היום, ותעזר את לב
הצדיקים האמתיים, שילחמו בעדנו עם כל
צרינו ורודפינו בנשמות וברוחניות.

ותטהרנו מכל הטמאות, ובפרט מפגם
הברית, באפן שלא אתרחק ולא
אשתלח הסיושלום הוץ למחנה ישראל
הקדושה, אשר כל הטמאים ובפרט הפוגמים
בברית משתלחים משם.

אנא ה' מלא רחמים, רחם עלי, והעלני
מהרה מטמאה לטהרה. וזפני, שאנו

ולמנע או לבלבל אותנו הסיושלום מעבודת
הבורא יתברך שמו. ונזכה על ידי זה להעלות
משפט דקדשה מבין הקלפות.

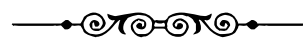
ועזרנו ברחמיה, שלא יהיה להם פה לדבר
עתק על צדיקי האמת ועל אנשים
כשרים באמת. ותספר את פיהם, שלא ידברו
סרה בפני המוה"ר, ולא יחלישו דעתם חס'
ושלום, פי "יספר פי כל דוברי שקר".

באפן שתזכה אותנו לבטל ולשבר כל מיני
מניעות ומסכים ומפסיקים המונעים
אותנו מלבא לארץ ישראל, ומשאר כל
הדברים שבקדשה, ונזכה לבא לארץ ישראל
מהרה, ולהתקרב אליך באמת.

רבנו של עולם, אתה ידעת את חלישות
כחנו בעת הזאת, שאין לנו שום כח
לשבר המונעים והמעכבים מארץ ישראל,
ומכל הדברים שבקדשה, בשום דרך מכל
הדרכים האלו שהזכרתי לפניך.

פי אם בשמך הגדול לבד בטחנו, ועל הסדך
אנו נשענים, שתושיענו בגדל רחמיה
וחנינותיה ובעצם המלטה, ובזכות וכח צדיקי
אמת, שכבר זכו לשבר כל המניעות, ועברו
בשלום ובאו לארץ ישראל, בזכותם וכחם לבד
נשענתי, ובחסדך הגדול תמכתי יתדותי,
שתחנני גם-כן לנסע ולבא לארץ ישראל
מהרה.

עזרני והושיעני, שלא אתן דמי לך, ולא
אחריש ולא אשקט ולא אפסיק
מלהתפלל על זה תמיד. רק אזכה להעזר
ולתרבות בתפלה ותחנונים על זה תמיד, עד
שאזכה לפעל בקשתי ברחמים אעלה, שאזכה
לבא בחיים חיותי חיש קל מהרה לארץ
ישראל. ויקים בי מקרא שפתוב: "כי הצלת
נפשי ממות, הלא רגלי מדהי, להתהלך לפני
אלקים באור החיים", אמן ואמן.

לְקַיֵּם מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וְהָיָה מִחֲנִיף קְדוֹשׁ",
וּלְעַבְדְּךָ בְּאֵמֶת בְּאִימָה בְּפֶחַד בִּירְאָה וְאַהֲבָה
אֱמִתִּיּוֹת, כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

בְּעֵדֵי עַל־יְדֵי הַמַּחֲיִין וְהַשֶּׁכֶל, בְּפָנָי כָּל הַרְהוּרִים
וְתַאֲוֹת־נְאוּף, שִׁיחִיו הַמַּחֲיִין שְׁלֹשָׁה מַחֲיִצוֹת
פְּרוֹסוֹת בְּפָנָי הַרְהוּרִים וְתַאֲוֹה הַזֹּאת, עַד
שְׂאֻזְכָּה לְקִדְשֵׁת הַבְּרִית בְּאֵמֶת, וְתַאֲסֵף אוֹתִי
לְתוֹךְ מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל, מַחֲנֵה הַקִּדְשָׁה. וְנִזְכָּה

חִידוֹת לְפָרָשַׁת הַשְּׁבוּעַ

["אֲחֻדָּה נָא לָכֶם חִידָה, חוּדָה חִידַתְךָ וְנִשְׁמַעְנָה" (שׁוֹפְטִים יד, יב-יג)]

(א) בְּאִיזָה תוֹרָה בְּ'לְקוּטֵי־מוֹהַר'ן', נִזְכָּר הַכִּי הַרְבֵּה עֲנִינִים מִה'פָּרָה־
אֲדָמָה'? - עֲכָשׁוּ תִסְפֹּר אֶחָד לְאֶחָד, כַּמָּה עֲנִינֵי 'פָּרָה־אֲדָמָה'
מִזְכִּיר שֵׁם רַבְּנוּ ז'ל'?

(ב) כַּמָּה פְּעָמִים נִזְכָּר בְּ'לְקוּטֵי־מוֹהַר'ן' - הַפְּסוּק: "זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם"?

(ג) בְּכַמָּה תוֹרוֹת מְדַבֵּר רַבְּנוּ ז'ל מ'בְּאֶרְהָ שֶׁל מְרִים'? - וְהֵאֵם יֵשׁ גַּם
בְּזַמְנֵנוּ הַיּוֹם, הָאֲפִשְׁרוֹת לְכָל אֶחָד לְזָכוֹת לְשִׁתּוֹת מ'בְּאֶרְהָ שֶׁל
מְרִים'? - (מִבְּלִי לְהַצְטַרֵּף לְשׁוֹט בְּתוֹךְ הַכְּנֶרֶת - אוֹ שְׂאָר עֲנִינֵים
הִידוּעִים לְכָל, כְּמוֹ הָעֲנִין הַמוּבָא בְּ'בֵית־יוֹסֵף' וּבְ'רַמְ"א' הַלְכוֹת שֶׁבַת
סִימָן רֵצֵט, "לְשֹׂאב מַיִם בְּמוֹצָאֵי־שַׁבָּת" וְכוּ').

(ד) כַּמָּה פְּעָמִים נִזְכָּר בְּ'לְקוּטֵי־מוֹהַר'ן' - "מִי מְרִיבָה"?

(ה) בְּכַמָּה תוֹרוֹת מְדַבֵּר רַבְּנוּ ז'ל מ'עוּג מֶלֶךְ הַבֶּשֶׁן'? - וּמָה זֶה 'קְלַפֵּת
עוּג מֶלֶךְ הַבֶּשֶׁן'? שְׁמוֹהֶרֶן"ת מְבַקֵּשׁ עַל זֶה בְּתַפְלוּתִיו: "לְהַכְנִיעַ
- וְלִשְׁבֹּר - וְלַעֲקוֹר - וְלִכְלוֹת - וְלַבַּטֵּל - 'קְלַפֵּת עוּג מֶלֶךְ הַבֶּשֶׁן',
מִן הָעוֹלָם" - שְׂמֹשֶׁה רַבְּנוּ יִרְא מְמוֹנֵי כָּל־כָּרְךָ?

הַתְּשׁוּבוֹת לְכָל אֵלוֹ הַחִידוֹת וְהַפְּלִיאוֹת - נִמְצְאִים בְּתוֹךְ הַגְּלִיּוֹן הַזֶּה

אֶלְעֲכָטִיגֵן שַׁבָּת - מְכוּן אוֹר הָאוֹרוֹת

